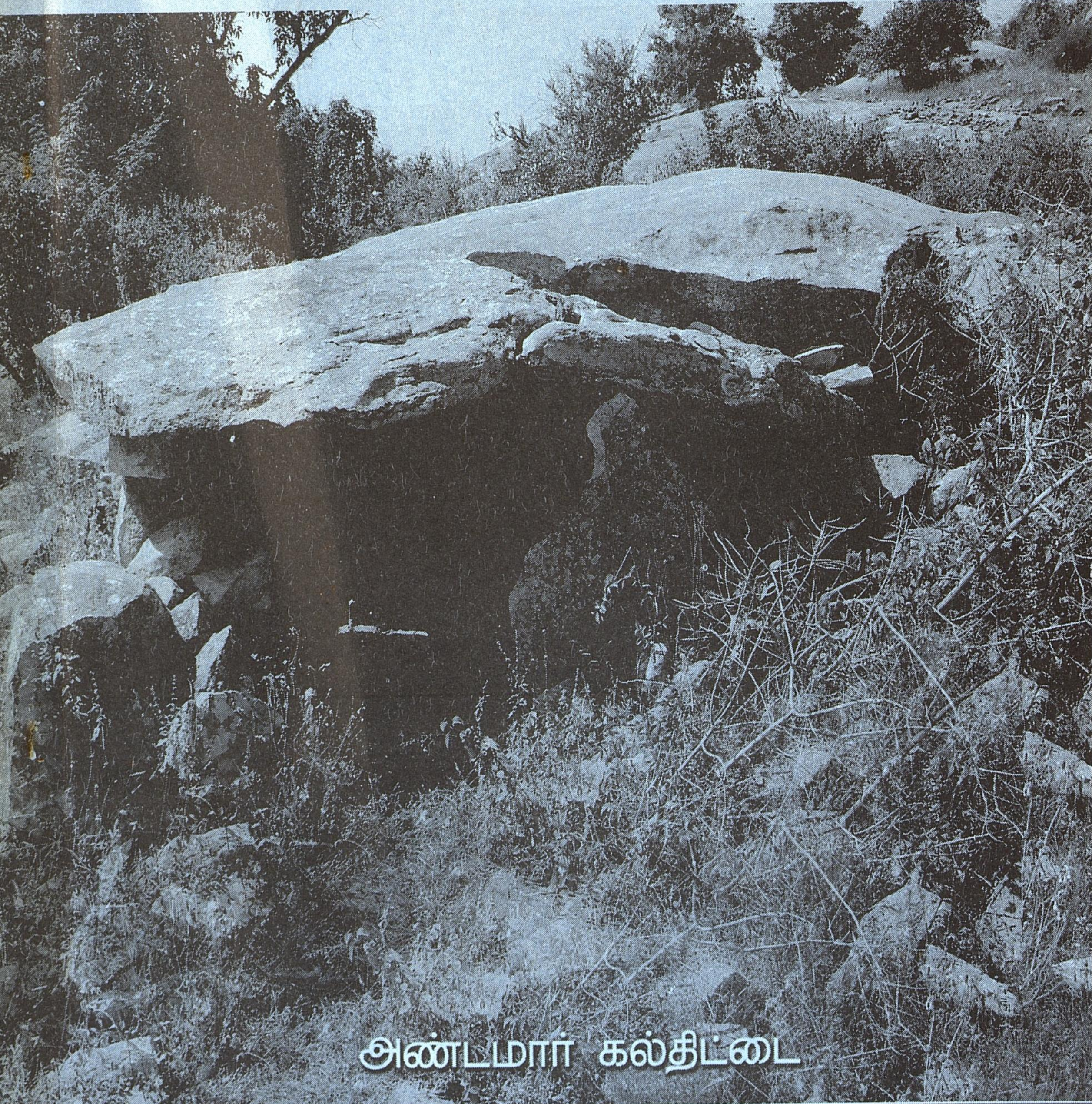
கல்வெட்டு

KALVETTU

திருவள்ளுவராண்டு 2038 (சர்வஜித்) சித்திரைத் திங்கள்

அண்டமார் கல்திட்டை

கல்வெட்டு - காலாண்டிதழ் : 74 (ஏப்ரல் 2007) விலை ரூ.10.00

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை

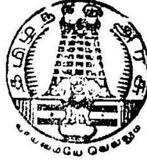
தஞ்சை மாவட்டத்தில் தொல்லியல் தடயங்களை 17.11.2007 அன்று மாண்புமிகு பள்ளிக் கல்வித் துறை அமைச்சர் திரு. தங்கம் தென்னரசு அவர்கள் பார்வையிட்டார்.

தரங்கம்பாடிக் கோட்டை அருகே மேற்கொண்ட அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்பொருட்களை மாண்புமிகு பள்ளிக் கல்வித் துறை அமைச்சர் திரு. தங்கம் தென்னரசு அவர்கள் 26.2.2008 அன்று பார்வையிடுகிறார். உடன் சுற்றுலா (ம) பண்பாட்டுத் துறைச் செயலர் முனைவர் வெ.இறையன்பு, இ.ஆ.ப. மற்றும் தொல்லியல் துறை முதன்மை ஆணையர் முனைவர் சீதாராம் குருமூர்த்தி, இ.ஆ.ப, ஆகியோர் உள்ளனர்.

கட்டுரைகளில் சொல்லப்படும் கருத்துகளுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாவர்

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு இத்துறை முதன்மை ஆணையர் முனைவர் சீதாராம் குருமூர்த்தி, இ.ஆ.ப. அவர்கள் சார்பாக திரு.இரா.சிவானந்தம் கல்வெட்டாய்வாளரால் வெளியிடப்பெற்றது.

முனைவர் சீதாராம் குருமூர்த்தி இ.ஆ.ப.,
முதன்மை ஆணையர்
தொல்லியல் துறை

தமிழ் வளர்ச்சி வளாகம்,
ஹால்ஸ் சாலை,
எழும்பூர், சென்னை-600 008.
18-02-2008

பதிப்புரை

தொல்லியல் துறையின் 74-ஆவது இதழான இக்காலாண்டிதழ் தொல்லியல் சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட தமிழ், ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் மற்றும் புதிய கண்டுபிடிப்புகளின் தொகுப்பாக வெளிவருகின்றது.

'தலங்காவல் உரிமை - தீர்வு ஓலை ஆவணங்கள்' என்ற கட்டுரை, பொதும்பு என்ற கிராமத்தின் தலங்காவல் உரிமை தொடர்பாக இரு பிரிவினரிடையே ஏற்பட்ட வழக்கு மூன்று தலைமுறையாகத் தொடர்ந்ததைப் பற்றி விளக்குகிறது.

'கல்வெட்டுகளில் பிரதோஷம்' விழா பற்றிய செய்தியை ஒரு கட்டுரை கூறுகிறது. 'திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள்' என்ற சபை ஆடவல்லானான நடராசர் பெயரால் அமைக்கப்பட்டுள்ளச் செய்தியினை கல்வெட்டு ஆதாரங்களுடன் மற்றொரு கட்டுரை விளக்கம் தந்துள்ளது.

கிரந்த எழுத்துக்களின் பழமை மற்றும் அதன் முக்கியத்துவம் பற்றிக் கூறும் ஒரு கட்டுரையும், தமிழகத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ள புத்த சமய எச்சங்கள் மற்றும் 'மனோரா' நினைவுச் சின்னம் என இரு ஆங்கிலக் கட்டுரைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியுடன் கூடிய அரிய தாழி ஒன்றினைப் பற்றி செய்தித் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

பெருங்கற்காலம் மற்றும் இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்த ஈமச்சின்னங்கள் ஈரோடு மாவட்டம் சத்தியமங்கலம் வட்ட வனப்பகுதி மற்றும் கிருட்டினகிரி மாவட்டம் தளிப்பகுதிகளில் புதியதாகக் கண்டறியப்பட்ட செய்திகளையும், கரூர்ப் பகுதி தீண்டாக்கல் மலையில் உள்ள சமணப் படுக்கைகள், கொத்தமங்கலம் ஐயனார் சிற்பம், வடக்காலத்தூர் பல்லவர்காலத் திருமால் சிற்பம், பரமார்த்தலிங்க புரம் 'மைல்' கல்வெட்டுகள் ஆகிய அரிய செய்திகளையும் வெளியிட்டுள்ளோம்.

இவ்விதழில் வெளிவந்துள்ள செய்திகள் அனைத்தும் வரலாற்று ஆய்வுக்குத் தேவையான அடிப்படைத் தரவுகளாகும். எனவே வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கும் ஆர்வலர்களுக்கும் மிகுந்த பயனுடையதாயிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சீதாராம் குருமூர்த்தி
முதன்மை ஆணையர்

உள்ளே . . . பக்கம்

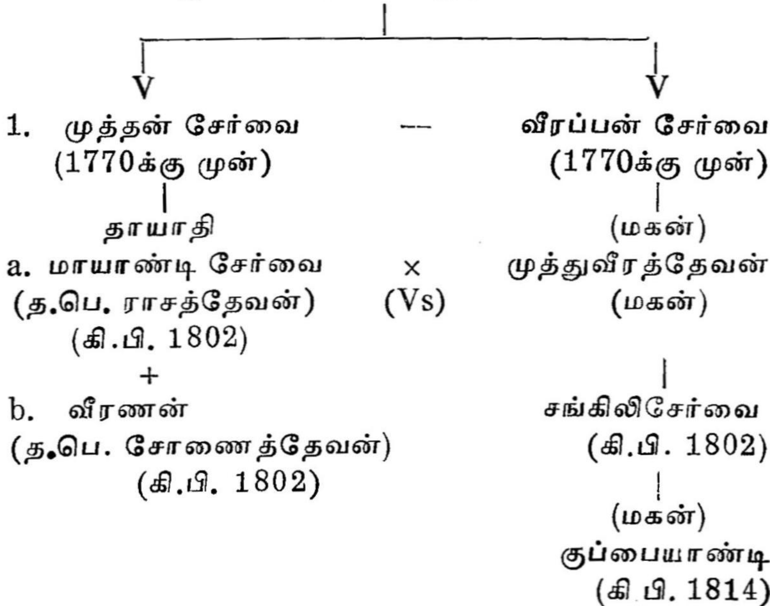

தலங்காவல் உரிமை - தீர்வு ஓலை ஆவணங்கள்

சொ. சாந்தலிங்கம்
தொல்லியல் அலுவலர், நாகர்கோவில்

அண்மையில் மதுரைக்கு அருகில் அதளை கிராமத்திலிருந்து சில ஓலைச்சுவடிகள் எம் பார்வைக்கு வந்தன. இரண்டு கட்டுகளில் மொத்தம் இருபத்தைந்து ஓலை ஆவணங்கள் அவற்றில் இருந்தன. ஆள் அடிமை ஓலைகள், ஒத்தி முறிகள், கிரைய முறிகள் ஆகியவை அவற்றுள் அடங்கும். இவற்றில் குறிப்பிடும்படியாகப் பொதும்பு என்ற கிராமத்தின் தலங்காவல் உரிமை தொடர்பாக நான்கு ஓலைகள் உள்ளன. இக்கிராமத்தின் தலங்காவல் உரிமை யாருக்கு என்பதில் இரு பிரிவினரிடையே வழக்கு ஏற்பட்டு அதனைத் தீர்ப்பதற்கு சுமார் 44 ஆண்டு காலம் ஆகியுள்ளது. மூன்று தலைமுறையினர் இவ்வுரிமை தொடர்பாகத் தொடர்ந்து போராடி வந்துள்ளனர். கி.பி. 1771 முதல் கி.பி. 1814 வரை பல பஞ்சாயத்து கள் (கிராம நீதிமன்றங்கள்) கூடிப் பல தீர்வுகள் சொல்லியுள்ளன. இறுதியாக 1814-ல் இரு பிரிவினரும் தங்களுக்குள் சமாதானமாகி வழக்கைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இந்த நான்கு ஓலை ஆவணங்களையும் காலவரிசைக்கிரமப்படி ஆய்வு செய்ததில் பல சுவையான செய்திகள் கிடைக்கின்றன. அவற்றைக் கீழே காணலாம்.

வழக்கில் ஈடுபட்ட இரு பிரிவினர்

முதல் ஏட்டின்படி கர வருசம் வைகாசி மாதம் 4-ஆம் தேதியில் பரவை கிராமத்தில் ஆலமரத்தடியில் பஞ்சாயத்தார் கூடி ஒரு தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளனர். கர வருசத்திற்குச் சரியான ஆங்கில ஆண்டு கி.பி. 1770-1771 ஆகலாம். இக்கூட்டத்தில் பரவை, துவரிமான், விளாங்குடி, வண்டியூர், சமயநல்லூர், நெடுங்குளம், அதளை, அரையூர், பொதும்பு, பாப்பாக்குடி என்னும் பத்து கிராமத்தைச் சேர்ந்த பல நடுவர்கள் கலந்துகொண்டுள்ளனர். ராசத்தேவன் மகன் மாயாண்டியும், சோணைத்தேவன் மகன் வீரணன் ஆகிய இருவரும் ஒரு கட்சியாகவும், வீரப்பன் சேர்வை மகன் முத்துவீரத்தேவன் மற்றொரு கட்சியாகவும் கரையேறி வழக்குத் தொடுத்துள்ளனர். பொதும்பு அதைச் சேர்ந்த உள் கிராமங்கள் உடந்தைக்குளம், மணியஞ்சி, கல்குளம் ஆகிய கிராமங்களில் தலங்காவல் உரிமையை இரு பிரிவினரும் சரிபாதியாக அனுபவிப்பது எனத் தீர்ப்புக் கூறப் பட்டது. இதனை ஏற்காதவர்கள் அரண்மனைக்கு (சிறுவாலை சமீன்) 24 பொன்னும் கொடுத்துக் காணியாட்சி உரிமையும் இழந்து போவார் எனத் தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது.

இரண்டாவது ஏட்டின்படி (கி.பி. 1802) முதலில் கூறப்பட்ட (கி.பி. 1770) தீர்ப்புக்கு மாறாக மீண்டும் வழக்கு எழுந்தது. இதில் சிறுவாலை ஜமீன்தார் அச்சுராமக் கவுண்டர் தலைவராக அமர்ந்து விசாரித்தார் (துன்மதி வருசம் வைகாசி மாதம் 29-ஆம் தேதி). இதில் வழக்காடியவர்கள் மாயாண்டி சேர்வையும், சங்கிலி சேருவையுமாகும். இருவர் வசமும் இருந்த சருகை, சாதனப் பட்டயங்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டன. இருவர் வாய்மொழியும் கேட்கப் பட்டன. இருவருடைய பட்டயத்தையும் கொதிக்கும் நெய்யில் போட்டு எடுப்பது என்று யோசனை கூறப்பட்டு 4 மாதம் 28 நாள் வாயிதா சொல்லப்பட்டது. சங்கிலியுள்ளிட்டார் நெய்யில் பட்டயத்தைப் போட இசையவில்லை. மாயாண்டி அதற்கு இசைந் தார். இதனால் மாயாண்டி நிசமனுசன் என்றும் சங்கிலியின் பட்டயம் கள்ளப் பட்டயமென்றும் முடிவு செய்து பொதும்பு காவல் உரிமை முழுமையும் மாயாண்டிக்கே உரியது எனத் தீர்ப்புக் கூறப் பட்டது. இக்கூட்டத்தில் வயிரவநத்தம், உடந்தைக்குளம், அம்பலத்தாடி, சம்பைக்குளம், பறளி, திருவேடகம், செல்லக் கவுண்டன்பட்டி ஆகிய ஊர்களின் நாட்டாண்மைக்காரர்கள் கலந்து கொண்டு கையொப்பம் இட்டனர்.

மூன்றாவது ஏட்டின்படி, முந்தைய பஞ்சாயத்து கூடிய பின் சரியாக ஒரு மாதத்திற்குள் துன்மதி வருசம் ஆனி மாதம் 25-ஆம் நாள் (கி.பி. 1802 ஜூலை 4-ஆம் தேதி) சமயநல்லூர் விநாயகர் கோயில்

முன்பாக மீண்டும் ஒரு பஞ்சாயத்துக் கூடியது. இதில் சமயநல்லூர் மகாசனம் அண்ணாவய்யர், அப்பாக்குட்டி அய்யர், சுந்தரமய்யர், சங்கமய்யர், விசுவநாதய்யர், குமரன் சுப்பையர், காவல் சங்கிலி சேருவை, பெரியகருப்பத்தேவன், தேனூர் நாட்டாமை சமைய நாயகம் பிள்ளை, பரவை நாட்டாமை சங்கிலியா பிள்ளை, தோடனேரி நாட்டாமை அய்யம் பெருமாள் பிள்ளை ஆகியோர் கூடியிருந்தனர். இதிலும் சங்கிலி சேருவை ஒரு கட்சியாகவும், மாயாண்டி ஒரு கட்சியாகவும் நின்று வழக்குரைத்தனர். பொதும்பு கிராமத்தின் காவல் மானியம் தொடர்பாக இதுவரை நடைபெற்ற விசாரணைகளையெல்லாம் இக்கூட்டம் பரிசீலித்தது. சாதனப் பட்டயங்கள், தீருவை ஓலைகளும் ஆராயப்பட்டன. திருப்பாலை கிராமம் உள்ளிட்ட பத்து கிராமமும் கூடித் தீர்த்த தீர்வுப் பட்டயம் பார்த்து அதில் கூடிய பஞ்சாயத்தாரும் விசாரிக்கப்பட்டனர்.

இவ்வழக்கு தொடர்பாக முன்பு ஒரு முறை சித்திரா பத்தி (சித்திரா பவுர்ணமி) யன்று மதுரை மீனாட்சி கோயில் மீனாட்சி நாயக்கர் மண்டபத்தில் பாளையப்பட்டுத் தாசில் நாராயணராயர் தானாபதியை அழைத்து நடத்திய தீர்வைப் பத்திரமும் பார்க்கப் பட்டது. மருதங்குடியில் தீர்த்த ஓலையும் பரிசீலிக்கப்பட்டது. முன் ஓலையில் சொல்லப்பட்ட சிறுவாலை ஜமீன் அச்சுராமக் கவுண்டர் தீர்ப்பும் ஆராயப்பட்டது. சிறுவாலை மணியக்காரன், தானாபதி, கணக்கப்பிள்ளை யிந்த மூன்று பேருடைய வாக்குமூலங் களும் பெறப்பட்டன. பொதும்பையைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் இருக்கிற நாட்டாமை, நாட்டுக் கணக்கு, தோட்டி, மடையன், கொல்லன், தச்சன், குசவன் ஆகியோருடைய வாக்குமூலங்களும் பெறப்பட்டன.

அனைத்து விபரங்களையும் பரிசீலித்த பஞ்சாயத்தார் 'இருபேருக்கும் அனுபோகம், அறிவு, அத்தாட்சியும், தாக்கலும் பார்த்து பொதும்பு உள்ளிட்ட மூன்று கிராமங்களின் தலங்காவல் உரிமையை ஆளுக்குப் பாதியாக அனுபவித்துக் கொள்வது' எனத் தீர்ப்புக் கூறினர். இதில் முற்கூறப்பட்ட அனைத்து நாட்டாண்மையினரும் கையொப்பமிட்டுள்ளனர்.

நான்காவது ஓலை ஆவணத்தின்படி மேற்கண்ட தீர்ப்பும் பின்னாளில் நடைமுறைக்கு வராமல் சங்கிலி சேர்வை மகன் குப்பையாண்டி நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்துள்ளான். அவ் வழக்கிலிருந்து விலகி சமாதானமாகப் போவதாக கி.பி. 1814-ஆம்

ஆண்டு சூன் மாதம் 20-ஆம் தேதி (பவ வருசம் ஆனி மாதம் 2-ஆம் தேதி) ஓலைப் பட்டயம் எழுதிக் கொடுத்துள்ளான். இதன் மூலம் இவ்வழக்கு ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் (வக்கீல்கள்) வழக்கறிஞர் களைக் கொண்டு நடத்தப்பட்டது என்பதும் தெரியவருகிறது. வழக்கைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்ட குப்பையாண்டி தனது ஓலை யில் தலங்காவல் உரிமையை இரண்டு குடும்பத்தாரும் நெடுகவும் பேர் பாதியாக அனுபவித்து வந்ததாகவும் ஒத்துக் கொண்டுள்ளார்.

மேற்கண்ட நான்கு ஓலை ஆவணங்களும் ஒரே பொருள் பற்றியதாகவும், தொடர்ந்து 40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஒரு வழக்கு எவ்வாறு கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ளது என்பதையும், பின் ஒரு கட்சியினரின் மனமாற்றத்தால் எப்படிச் சுமுகத்தீர்வுக்கு வந்தது என்பதைக் காட்டுவதாகவும் உள்ளதால் இவ்வோலை ஆவணங்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சுமார் இரு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்திய மதுரை மாவட்டத்துக் கிராமங்களின் சமூகப் பொருளாதார, நில, நீர், நீதி நிர்வாக முறைகளைக் காட்டுவனவாக இவ்வோலை ஆவணங்கள் உள்ளன. ஒரு குறிப் பிட்ட கிராமத்தைச் சேர்ந்த வழக்கை விசாரிக்கப் பல்வேறு கிராமங் களிலிருந்தும் நாட்டாண்மைக்காரர்கள் கலந்து கொண்டுள்ளனர் என்பதும் நோக்கத்தக்கது

4 ஓலை ஆவணங்களில் 3-ஆவது ஓலை ஆவணம் மட்டும் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாம் ஓலை ஆவணம்

1. 1802 ஆம் வருசம் சூலை மாசம் 4ந் தேதி தமிழ் துன்மதி வருசம் ஆனி மாதம் 25 தேதி சமய நல்லூரில் மகாசனம் அண்ணாவய்யர் அப்பாக்குட்டி அய்யர் சுந்தரமய்யர் சங்க மய்யர் விசுவநாதய்யர் குமரன் சுப்பய்யர் காவல் சங்கிலி சேருவை பெரியகருப்பத் தேவன்

2. தேனூரில் நாட்டாமை சமைய நாயகம் பிள்ளை பரவை நாட் டாண்மை சங்கிலியாபிள்ளை தோடனேரி நாட்டாண்மை அய்யம் பெருமாள் பிள்ளை இத்தாகிய பேரும் கூடி பஞ்சாயத்தில் சமயநல்லூரில் வினாயகன் கோயில் முன்ம்பாக

3. யிருந்து பொதும்பு தலத்துக் காவல் விபகாரமாய் ஷை கிராமம் சங்கிலி உள்ளிட்டாரும் மாயாண்டி உள்ளிட்டாரும் கும்பினி சறுக்கார் உத்திரவுப்படிக்கு இருபேரும் வந்து கரையேரி இருவாய்மொழியுங் கேட்டு இருபேர் கிட்டயிருந்த சாதனமும்

4. பட்டையங்களும் செம்புப்பட்டையமும் தீருவை ஓலையளும் பார்த்து இருபேர்கிட்ட வாக்குமூலமும் வாங்கி அதினுட வர்த்தமானங்களும் பார்த்து திருப்பாலை மண்டில பத்து கிராமமும் கூடி தீத்த தீருவை பத்திரமும் பாத்து அதில் கூடிய பஞ்சாயத்தாரை இரு

5. பேருஞ் சாட்சி கூட்டி வந்த பஞ்சாயத்தார் வாக்குமூலம் வாங்கிக் கொண்டு சித்திராவுத்திக்கு மதுரையில் மீனாட்சி நாயக்கன் மண்டபத்தில் பாளையப்பட்டுத் தாசில் நாராயணராயரவர்கள் தானாபதியை அளைச்சு வச்சு தீர்த்த தீருவை பத்திரமும் பாத்து அந்த பஞ்சாயி

6. த்தில் இருந்தபேர் இருபேரும் கூட்டி வந்த சாட்சியர்களிடத் திலும் வாக்குமூலம் வாங்கிக் கொண்டு மருதங்குடியில் தீத்த கண்ட பத்திரமும் பாத்து துன்மதி வருசம் சிறுபாலை அச்சு ராமக்கவுண்டர் முன்பாக தீர்த்த தீருவைப் பத்திரமும் பாத்து அதில்

7. பஞ்சாயத்தில் கூடிய பேர் வாக்குமூலமும் வாங்கிக் கொண்டு சிறுவாலை மணியக்காறன் தானாபதி கணக்கப்பிள்ளை யிவர்கள் மூன்று பேருடைய வாக்குமூலமும் பாத்துக் கொண்டு பொதும்பைய் சுத்திய கிராமங்கள் இருக்கிற பேருடைய வாக்கு

8. மூலம் வாங்கிப் பாத்துக் கொண்டு பொதும்பு நாட்டாண்மை நாட்டுக் கணக்கு தோட்டி மடையன் கொல்லன் தச்சன் குசவன் இவர்களுடைய வாக்குமூலம் வாங்கிப் பாத்துக் கொண்டு கூடிய பஞ்சாயத்தார் சங்கிலி உள்ளிட்டாருக்கும் மாயாண்டி உள்ளிட்டாருக்கும்

பின்பக்கம்

1. தீத்த தீருவையென்ன வென்றால் பொதும்பில் முன் முத்தன் சேருவைக்காரன் அரமணையார்கிட்ட குதிரை சுருட்டி வாங்கி காவல் சேருவை ஆளுகிற போது வீரப்பன் சேருவைகாரன் கூட காவல் ஆண்டு வந்தான் முத்தன் சேருவைக்காரன் ரெண்டு பெண்

2. கலியாணம் பண்ணி அவனுக்குப் பிள்ளையில்லாமல் அடஞ்சு போன படியினாலே அவனுக்குச் சோதரம் தாயாதி மாயாண்டி ஒடை அண்ணன் சித்திரன் கொள்ளிவச்ச படியினாலேயும் முத்தன் சேருவைக்காரனுடனே காவல் பொதும்பு மணியஞ்சி

3. உடந்தைக்குளம் இந்த மூணு கிராமமும் வீரப்பன் சேருவைக் காரன் அவனுட மகன் முத்துவீரத்தேவன் அவனுட மகன் சங்கிலியும் காவல் ஆண்டு வந்தபடியினாலேயும் இருபேருக்கும் அனுபோகம் அறிவு அத்தாட்சியும் தாக்கலும் பாத்து இந்த மூணு கிராமமும் சங்கிலி

4. உள்ளிட்டாருடைய பாதியும் - மாயாண்டி உள்ளிட்டாருடைய பாதியும் தலத்துக் காவலுக்கு உண்டான நஞ்சை புஞ்சை தோட்டம் துரவு சோலி சுவந்தரம் கட்டுத்தளுக்கு பணம் மாவடை மரவடை யிதுமுதலாகிய காவலுக்கு உண்டான யெற்பேற்

5. பட்ட சுவந்தரம் இருபேரையும் பேர் பாதியாக ஆண்டு அனு பவித்துக் கொள்ளச் சொல்லி தீத்தோம் இந்தப்படிக்கு இதுவே தீருவை தீருவைப் பத்திரமாகக் கட்டிக் கொள்ளவும் இவர்கள் முன்னுக்கு யிந்த தீருவைப் பத்திரம் எழுதினது சமய நல்லூர் கிராமம்

6. கணக்கு சங்கரமூர்த்தி கையெழுத்து பஞ்சாயத்தார் அண்ணா வய்யன் அப்பாவய்யன் சுந்தரமய்யன் சங்கமய்யன் சுப்பய்யன் காவல் சங்கிலி பெரிய கருப்பத்தேவன் பரவை ஊமச்சி குளம் நாட்டாண்மை சங்கிலியா பிள்ளை தேனூர் நாட்டாண்மை சமைய நாயகம்

7. தோடனேரி நாட்டாண்மை அய்யம் பெருமாள்.

குறிப்பு:- இவ்வோலை ஆவணங்களை என் பார்வைக்குக் கொடுத்த அவற்றின் உரிமையாளர் அதளை கிராமம் திரு. எஸ்.வி.பி. நடராசன் அவர்களுக்கு நன்றி.

2

கல்வெட்டில் பிரதோஷம்

முனைவர். செந்தில்செல்வக்குமரன்
தொல்லியல் அலுவலர்
திருநெல்வேலி

தமிழகத்தில் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் அரை மாத விழாக்களில் (பட்ச விழா) பிரதோஷமும் ஒன்றாகும். இன்றளவில் அதிக மக்கள் கூட்டத்தை ஈர்க்கும் மிகச் சிறப்பான விழாவாக இது கொண்டாடப்படுகின்றது. சிவன் கோயில் அனைத்திலும் 13-ஆம் நாளன்று (திரையோதசி) மாலை வேளையில் இவ்விழா கொண்டாடப்படுகின்றது. நந்தியினுடைய செறுக்கினை அடக்கு வதற்காக அதன் இரு கொம்புகளிடையே சிவபெருமான் நின்று ஆடிய வேளையே பிரதோஷமாக கொண்டாடப்படுகின்றது.

சிவபெருமான் நந்தியின் தலையில் நின்று ஆடிய பொழுது, தேவர்களும், அனைத்து தெய்வங்களும், தேவ கணங்களும் ஒன்று கூடி நின்று அந்தக் காட்சியினை அச்சத்துடனும் மகிழ்வுடனும் பார்த்ததால் அவ்வேளையில் சிவபெருமானை தரிசித்தால் அனைத்து தெய்வங்களுடைய அருளும் கிட்டும் என்பதால் பிரதோஷம் மக்களை ஈர்க்கும் விழாவாக விளங்கி வருகிறது. இவ்விழா மாதத்தில் இருமுறையாக தேய்பிறை 13-ஆம் நாளன்றும் வளர்பிறை 13-ஆம் நாளன்றும் கொண்டாடப்படுகின்றது. நந்தியின் ஆணவத்தை அடக்கிய சிவபெருமான் அவர்க்கு அருளும் வழங்கிய தால் பிரதோஷத் திருவிழா நந்திக்குரிய திருவிழாவாக எடுக்கப் படுகின்றது. மக்கள் தங்கள் கோரிக்கைகளை பிரதோஷ விழா முடிந்த பின்னர் நந்தியின் காதுகளில் தம் வேண்டுதல்களைக் கூறுகின்றனர். நந்தி, அவர்களின் கோரிக்கைகளை இறைவனிடம் கூறி நிறைவேற்றி வைப்பார் என்பது நம்பிக்கை. பிரதோஷ வேளையில் கோயிலை அப்பிரதக்ஷணம் ஆகச் சுற்றுவதைச் சிலர் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

அண்மையில் தொல்லியல் துறை கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்த போது மூன்று ஊர் கல்வெட்டுகளில் பிரதோஷம் பற்றிய குறிப்பு வந்தது. கல்வெட்டு குறிப்பிடும் பிரதோஷ விழாபற்றி ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருப்புடைமருதூர்க் கோயில் கல்வெட்டு

திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள திருப்புடைமருதூர்க் கோயிலில் உள்ள கொல்லம் 661-ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டு (கி.பி.1485) முழுவதுமாக பிரதோஷ பூஜைக்காக வழங்கப்பட்ட தானத்தைப் பற்றிச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகிறது. இந்தக் கல்வெட்டு அந்த ஆண்டு மார்கழி 17-ஆம் தேதி முதல் பிரதோஷ விழா நடக்க ஏற்பாடு செய்ததைத் தெரிவிக்கின்றது. பணியாரம், கறியமுது, மிளகு அமுது, உப்பு அமுது, எண்ணெய் ஆகியவற்றை வழங்குவதற் காகப் பிரதோஷம் ஒன்றுக்கு இருநாழி அரிசி வழங்கியதைத் தெரிவிக்கின்றது. மேலும் பிரதோஷ நாளன்று, மார்த்தண்டன் வீர கேரளன் குட்டி அமைத்த பிறைச்சாலையில் பிரதோஷம் தோறும் ''நீர் ஆகாரம்'' வழங்க வேண்டும் என்பது குறிப்பிடத் தக்க செய்தியாகும். எனவே பிரதோஷ விழாவில் விரதம் இருந்தவர்களுக்கு விரத காலம் முடிந்ததும் நீராகாரம் வழங்கி யிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு

பிரதோஷம் தோறும் நீராகாரத்திற்காக ''இருநாழிச் சோறு'' மார்த்தண்டன் வீர கேரளன் குட்டி கற்பித்த தொண்டர்கள் வசம் கொடுக்கும் படியும் இக்கல்வெட்டு கூறுகின்றது. இதில் கோடக நல்லூர், காலப்போக்கில் இருக்கிற கல்லூர், சிங்கிகுளம், சடையங் குளம் ஆகிய இடங்களில் பிரதோஷ பூஜைக்காக நிலம் வழங்கியது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நத்தம் கோயில் கல்வெட்டு

திருநெல்வேலி அருகிலுள்ள நத்தம் சிவன் கோயிலில் உள்ள கொல்லம் 690-ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டு பிரதோஷ பூஜை (கி.பி 1514) பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கோயிலில் குடிகொண்டிருக்கும் இறைவன் திருவக்னீஸ்வரமுடைய நாயனார் எனக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றார். மலை மண்டலத்தைச் சார்ந்த பிணையரை பண்டாரம், பனையன் விக்கிரம நாகன் என்பவன் பிரதோஷ பூஜைக்கு 22 பணம் தானமாகக் கொடுத்தான் என்பது கல்வெட்டுச் செய்தியாகும். மேலும் பிரதோஷம் என்பதை கல்வெட்டில் பிரதோழ பூஜை என்று தமிழ்ப்படுத்திக் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மாதம் இரண்டு பிரதோஷ பூஜை நடந்ததை ''மாதம் இரண்டு பிரதோழ சீபெலி நடத்திக் கொள்வாராகவும்'' என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். மேலும் சந்தியாதீபத்திற்குக் கொடி விளக்கு

ஐந்தும், அது எரிவதற்காக எண்ணெய் உரியும் வழங்கப்பட்டிருப் பதை இக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது. பிரதோஷ பூஜை நடைபெறும் போது சந்தியா தீபம் சிறப்பாக எரிய வேண்டும் என்பதை இரண்டு கல்வெட்டுகளும் தெளிவுற எடுத்துக் கூறுகின்றன.

நெல்லையப்பர் கோயில் கல்வெட்டு

நெல்லையப்பர் கோயிலில் உள்ள கொல்லம் 1063-ஆம் ஆண்டுக்(கி.பி.1887) கல்வெட்டு அம்மன் கோயிலிலும் பிரதோஷ விழா நடைபெற்றதை எடுத்துக் கூறுகின்றது. இதில் ஆண்களும் பெண்களுமாகப் பணம் தானமாக வழங்கியதைத் தெரிவிக்கின்றது. இக்கல்வெட்டு பூர்வபக்ஷ மேற்படி பிரதோஷ கட்டளைக்கு மட்டும் தானம் வழங்கியதைத் தெரிவிக்கின்றது. ஒரு பிரதோஷத்திற்கு ரூ.$2\frac{1}{4}$ வீதம் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 27 ரூபாய் செலவு செய்து பிரதோஷம் நடத்த வேண்டும் என்று கூறுகின்றது. இதற்காகக் கோடகநல்லூர் கிராமத்தில் 61 சென்ட் நிலம் தானமாக வழங்கியதைத் தெரிவிக்கின்றது. மேலும் கல்வெட்டின் இறுதியில் தெரிசனத்திற்கு வரும் புண்ணியசாலிகள் மேற்கண்ட ரூ. $2\frac{1}{4}$ சரியாக செலவு செய்யப்படுகின்றதா என்று கவனிக்க வேண்டும் என்று கூறி யிருப்பது தர்ம காரியங்களுக்கு அனைவரும் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுவதாகத் தெரிய வருகின்றது. மேலும் இப்பிரதோஷ பூஜை நடைபெறக் காரணமாக இருந்த மகாராஜ பிள்ளை என்பவர் இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டதன் பின்னர் ''பிரதோஷம் மகாராஜபிள்ளை'' எனப் பெயர் பெற்றார் என்று தெரிய வருகின்றது.

அம்மன் கோயிலில் பிரதோஷ விழா நடைபெற்றதற்கும், வளர்பிறை பிரதோஷம் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டதற்கும் இக் கல்வெட்டே சான்றாகின்றது. 16-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 19-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சிறப்பாக நடைபெற்ற பிரதோஷ விழா இடையில் தடைப்பட்டு 21-ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்தில் மறுபடியும் சிறப்பு அடைந்துள்ளது என்பதை அறியலாம். பிரதோஷ விழா வரலாற்றை அறிய இக்கல்வெட்டுகள் உதவு கின்றன என்று கூறலாம்.

* இக்கல்வெட்டுப் படிகள் திருநெல்வேலி தொல்லியல் அலுவலர் அலுவலகத்தில் உள்ளன.

திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள்

இரா. சிவானந்தம்
கல்வெட்டாய்வாளர், சென்னை-8.

பண்டைக் காலங்களில் ஊர்களையும் கிராமங்களையும் நிர்வகித்த குழுவிற்கு ஆளுங்கணம் என்று பெயர் வழங்கப்பெற்றது. சிறிய நிர்வாகக் குழு 'கணம்' என்றும் பெரிய நிர்வாகக் குழு 'மீயாளுங்கணம்' என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.[1]

கணம் என்பதற்குத் தொகுப்பு, கூட்டம், திரண்டோர் எனப் பொருள் குறிப்பர்.[2] வடமொழி அகராதியில் 'கணம்' என்பதற்கு கூட்டம் என்றே பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.[3] சங்க இலக்கியத்தில் பேய்க்கணம், நரிக்கணம் ஆகிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.[4] 'பேயும் பூதமும் பாம்பும் ஈறாகிய பதினெண் கணம்' என்ற தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையாலும் கணம் என்பது கூட்டம் என்ற பொருளிலே சுட்டுகிறது.

கணம், யாளுங்கணம், மீயாளுங்கணத்தின் உறுப்பினர்கள் கணப்பெருமக்கள், கணவாரியப் பெருமக்கள், யாளுங்கணத்தார் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

காளி கணத்தார், சாத்த கணத்தார், குமார கணத்தார், கிருஷ்ண கணத்தார், வீர கணத்தார் போன்ற கணத்தார்கள் சிறிய கோயில்களை நிர்வகிக்கும் நிர்வாக குழுவினர். இக்கணத்தார் குழுக்கள் அவ்வவ் இறைவனைப் பொதுவாக அறியும் பெயர்களிலே அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். அதேபோல் கார்த்திகை கணத்தார், திருவோண கணப்பெருமக்கள், திருவாதிரை கணப்பெருமக்கள், துவாதசி கணப்பெருமக்கள், புண்ணிய கணத்தார், அம்ருத கணத்தார் ஆகியோர் ஒரு குறிப்பிட்ட செயலுக்காகச் செயல்படும் குழுவினராகச் செயல்பட்டுள்ளனர்.[5] மேற்கண்ட கணப்பெருமக்கள் குழுவைப் பற்றிப் பல கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

கடலூர் மாவட்டத் தலைநகராகிய கடலூர் என்றழைக்கப் படுகின்ற திருப்பாதிரிப்புலியூரில் உள்ள பாடலீஸ்வரர் கோயிற் கல்வெட்டுகளில் திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள் என்ற குழுவைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் மற்ற ஊர்க் கல்வெட்டுகளில் இக்குழுவைப் பற்றிய குறிப்புகள் இதுவரை

அறியப்படவில்லை. திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள் என்ற இக்குழு, எந்த இறைவனின் பெயரால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது அல்லது எச்செயலுக்காக அமைக்கப்பட்டது என்பதை அறிய முயல்வோம்.

இக்கோயிலில் உள்ள முதலாம் பராந்தகச் சோழனின் 18-ஆவது ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில் 'திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள்' பற்றிய குறிப்பு முதன் முதலாகக் காணப்படுகின்றது.[6] ஆனால் இதே பராந்தகச் சோழனின் மற்றொரு 18-ஆவது ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில் 'திருவுண்ணாழிகை கணப்பெருமக்கள்' பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.[7] மேலும் இவனது 3-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில் இக்குழு வெறும் 'ஸபையார்' என்றே அழைக்கப் பட்டுள்ளது.[8] மேலும் பராந்தகனைத் தொடர்ந்து முதலாம் இராசராசனின் 4-ஆவது மற்றும் 14-ஆவது ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு களிலும் திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப் படுகின்றன.[9] எனவே இக்கோயிற் கல்வெட்டுகளில் காலத்தால் முந்திய பராந்தகனின் 3-ஆம் ஆட்சியாண்டில் கோயில் நிர்வாகக் குழுவினர் ஸபையார் என்றும் 18-ஆவது ஆட்சியாண்டில் திருவுண்ணாழிகைப் பெருமக்கள் என்றும் பின்னர் இதே ஆட்சியாண்டில் திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள் என்றும் இக்குழு பெயர் மாற்றம் அடைந்துள்ளது. திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள் என்ற இக்குழு இராசராசனின் 14-ஆவது ஆட்சியாண்டு வரை தொடர்ந்துள்ளது என்பதை இக்கோயிற் கல்வெட்டுகளால் அறிய முடிகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து வரும் பிற்காலச் சோழர் கல்வெட்டுகளில் இக்குழுவைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்பட வில்லை. பிற்காலச் சோழர் காலங்களில் கணப்பெருமக்கள் என்ற குழு அமைப்பு மறையத் தொடங்கிவிட்டது என்பது வரலாற்று அறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

முதலாம் பராந்தகன் தொடங்கி முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சி வரை இவ்விறைவனது பெயர் திருக்கடைஞாழல் உடையார் என்றும் விக்கிரமசோழன் தொடங்கி விக்கிரம பாண்டியன் ஆட்சி வரை தோன்றாத்துணை ஆளுடையார் என்றும் அழைக்கப் பட்டுள்ளது. பின்னரே பாடலீஸ்வரர் என்ற பெயர் பெற்றுள்ளது. இவ்வூர் பராந்தகன் காலம் முதல் இராசராசன் காலம் வரை பாதிரிப்புலியூர் என்றும் முதலாம் இராசேந்திரனின் மகனான இராசமகேந்திரன் காலம் தொடங்கி இவ்வூர் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்றும் வழங்கியுள்ளதைக் கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வூரின் பெயர் அன்று முதல் இன்று வரை பாதிரிப்புலியூர் மற்றும் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்றே அழைக்கப்படுகிறது.

நட்டணை என்பது கூத்து என்று திவாகரம் பொருள் கூறுகிறது. நாட்டியம் பழக்கி ஆட்டுவிக்கும் தொழிலை நட்டுவம் என்றும் நாட்டியம் ஆட்டுவிப்போர் நட்டுவன் என்றும் அழைக்கப் படுகின்றனர். மேலும் நட்டராகம், நட்டபாடை என்பவை குறிஞ்சிப் பண்களாகும். இவற்றிலிருந்து நட்டம் என்பது நடனத்தைக் குறிக்கின்றது என அறியமுடிகிறது. இதனைத் திருஞானசம்பந்தர் தாம் பாடிய தேவாரப் பதிகத்தில்

''கொட்டும் பறைசீராற் குழும வனலேந்தி
நட்டம் பயின்றாடு நல்லூர்ப் பெருமானை
முட்டின் றிருபோது முனியா தெழுந்தன்பு
பட்ட மனத்தார்க ளறியார் பாவமே''

- திருஞான. தேவாரம் 1 : 86 (திருநல்லூர்)

என நட்டம் பயின்றாடும் நல்லூர் பெருமானைக் குறிக்கின்றார். திருநல்லூர்க் கல்வெட்டில் ''இக்கோயில் நட்டம் பயின்றாடு நாயனார்க்கு திருஅத்தசாம காலத்து அமுது செய்தருள திருஅமுது அரிசி உள்ளிட்டனவற்றுக்கு'' என்ற கல்வெட்டுக் குறிப்பாலும் அறிகின்றோம்.[10]

நட்டத்தின் நாயகனை 'நடராசர்' என்றும் 'ஆடவல்லான்' என்றும் அழைக்கின்றோம். மேலும்

''நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே''

(திருவாசகம் 1 : 89-90)

என்றும்

''மாலுக்கு சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்
மன்னிய தில்லை தன்னுள்
ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
பலமே இடமாகப்
பாலித்து நட்டம் பயிலவல் லானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே''

- (சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு-9,
9-ஆம் திருமுறை 29 : 9)

என்றும் ஆடவல்லான் புகழப்படுவது நோக்கத்தக்கது. எனவே திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கோயில் நிர்வாகக் குழுவுக்கு ஆடவல்லானான நடராசர் பெயராலேயே திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள் என்று பெயரிட்டுள்ளனர்.

முதலாம் பராந்தகன் (கி.பி. 907 - 955) தில்லை நடராசப் பெருமானிடம் எல்லையற்ற பற்றுடையவன். புராரியின் (சிவ பெருமான்) பாத கமலங்களில் படியும் தேனீயாக விளங்கினான் என்று இவனது சிவபக்தியை திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் புகழ்கின்றன. தில்லை நடராசனுக்கு இவன் பொற்சபையை (ஹேம சபை) நிறுவினான். இவன் காலம் முதல் தில்லையம்பலம் கனகசபை, பொற்சபை, ஹேமசபை என்ற பெயர்களால் போற்றப் பட்டுள்ளது. ஆதலால், இவனுக்குக் "கோயில் பொன்வேய்ந்த பெருமான்" என்ற சிறப்புப் பெயர் இருந்தது. மேலும் இவன் காலம் முதலே நடராசப் பெருமானை சோழர் தம் குலதெய்வமாகவே வழிபடத் தொடங்கியுள்ளனர். இச்சிறப்பான காரணங்களால் பெரும்பற்றப்புலியூர் என்று அழைக்கப்படுகின்ற தில்லையரசனான நடராசனின் பெயரில் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் உள்ள அன்றைய திருக்கடைஞாழல் பெருமானடிகள் கோயில் நிர்வாக சபைக்கு திருநட்டக் கணப்பெருமக்கள் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியலாம்.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. A.R.E. 3 & 58 of 1898
2. Tamil Lexicon
3. Sanskrit-English Dictionary
4. புறம். 366, 373
5. மார்க்சியகாந்தி, நா, 1988. "கணத்தார்", அருண்மொழி : ஆய்வுத் தொகுதி, தொல்லியல் துறை, சென்னை.
6. தெ.இ.கல். தொகுதி - VII/740
7. தெ.இ.கல். தொகுதி - VII/744
8. தெ.இ.கல். தொகுதி - VII/742
9. தெ.இ.கல். தொகுதி - VII/754 & 759
10. பாபநாசம் வட்டக்கல்வெட்டுகள் தொடர் எண் : 53/1995 த.அ.தொ.துறை, சென்னை.

4

அவரக்கரை தாழி

மா. கலைவாணன்
காப்பாட்சியர், ஆர்க்காடு

வேலூர் மாவட்டம், வாலாசா வட்டம், இராணிப்பேட்டையிலிருந்து மேற்கே 5 கி.மீ. தொலைவில் அவரக்கரை என்ற கிராமம் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரின் மேற்கில் சுமார் 1.5 கி.மீ. தொலைவில் பழைய அவரக்கரை கிராமம் இருந்த அமைவிடப் பகுதி உள்ளது. பெண்ணை ஆற்றின் வடகரையில் 30 முதல் 40 ஏக்கர் பரப்பளவில் காணப்படுகிறது. இவ்விடத்தை 'நுகா' என்று மேல்பாடி இராசராசனின் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

இங்கு செங்கல் சூளைக்காக மண் எடுத்த பகுதி சுமார் 8 முதல் 10 அடி வரையிலான இரு பள்ளங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பள்ளங்களில் ஒன்றில் பெரிய தாழி போன்ற சுடுமண்ணால் செய்த இரண்டு உறைகள் காணப்பட்டன. மேலும் தாழி அல்லது உறைகளின் உடைந்த பகுதிகளும் கிடைக்கின்றன. மண் எடுக்கப்பட்ட பகுதியை மேலும் ஆய்வு செய்ததில் பள்ளங்களின் ஓரங்களில் மனிதன் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள், ஒரே ஒரு மண் அடுக்கில் (One layer) மட்டும் உள்ளன. இம்மண் அடுக்கு சுமார் 50 செ.மீ. வரை உள்ளது.

இம்மண் அடுக்கில் தடிமனான சிவப்புப் பானை ஓடுகள் (Coarse Red-ware) மட்டுமே கிடைகின்றன, இவையன்றி வேறு தொல்பொருட்கள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. இப்பகுதியில் மகாவீரர் சிற்பம் ஒன்று காணப்படுகிறது, இச்சிற்பம் 110 செ.மீ. உயரமும் 70 செ.மீ. அகலமும் கொண்டது. தியான நிலையில் அமர்ந்துள்ள இம் மகாவீரர் சிற்பத்தின் தலையின் பின்புறம் ஒளி வட்டமும் தலைக்கு மேல் முக்குடையும் அதற்கு மேல் அரச மரமும் காணப் படுகிறது. மகாவீரருக்கு இருபுறமும் வெண்சாமரம் வீசுபவர்கள் உள்ளனர். இச்சிற்பத்தின் வலப்புறம் சிங்கம் ஒன்று சிறிய உருவில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மகாவீரர் சிற்பத்தின் காலம் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம்.

அவரக்கரை கிராமத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள தாழி பழங்காலத்தில் தானியங்கள் சேமித்து வைக்கும் தானிய உறையாக இருக்கலாம். இத்தாழியின் மேல் விளிம்பு 8 செ.மீ. அகலத்துடன் உள்ளது. இத்தாழியில் நாம் சிறப்பாகக் கருதத்தக்கது. இவ்விளிம்பில் எழுத்துகள் என்பதே காணப்படுகின்றன. அதில் உள்ள வாசகம் வருமாறு :

அவரக்கரை தாழி

''ஸ்வ[ஸ்]திஸ்ரீ கடக்கங் கொண்டாந் அகமுடையாள் துக்கையாண்டி தன்மம்''

இவ்வெழுத்துகளின் எழுத்தமைதியைக் கொண்டு இதனின் காலம் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்று கூறலாம். இத்தாழியின் மேலபக்கம் 80 செ.மீ. விட்டமும் அடிப்பக்கம் 105 செ.மீ. விட்டமும் இதனின் உயரம் 70 செ.மீ. ஆகவும் உள்ளது. இத்தாழி மூன்றுப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இம்மூன்று பகுதிகளிலும் சிற்பங்கள் புடைச் சிற்பங்களாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது ஒரு சிறப்பானதாகும். முதற்பகுதியில் விநாயகர் உருவம் ஒன்றும் விநாயகருக்கு வலப்பக்கம் குதிரை வீரனின் உருவமும் இடப்பக்கம் வணங்கும் நிலையில் ஒரு மனிதனின் உருவமும் காணப்படுகின்றன.

இரண்டாவது பகுதியில் குரங்கு ஒன்று இடப்புறம் நின்ற நிலையில் உள்ளது. அதனை அடுத்து மூன்று பெண்கள் வரிசையாக நிற்கின்றனர், இம் மூன்று பெண்களுக்கும் மார்புக் கச்சை இல்லை, நடுவில் நிற்கும் பெண் கர்ப்பிணி யாகக் காட்டப்பட்டுள்ளாள். மூவருக்கும் இணையாக ஒரு யானையும் இவர்களுக்கு கீழே ஒரு யானையின் உருவமும் காணப்படுகிறது. இவ்யானைகளின் கழுத்திலும் வயிற்றுப் பகுதிகளிலும் மணிகள் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாவது பகுதியில் நடனமிடும் பெண்ணின் வலப்புறத்தில் ஓர் ஆணும் இடப்புறத்தில் ஒரு பெண்ணும் மத்தளம் வாசிக்கும் நிலையில் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தாழி கண்டெடுக்கப்பட்ட இடத்தில் நீர் உள்ளதால் நீர் வற்றியவுடன் இவ்வுறைக்குக் கீழ் ஏதேனும் உறைகள் அல்லது தாழி காணப்படுகின்றதா என்பதை ஆய்வு செய்தல் வேண்டும்.

எனவே இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட தாழியில் உள்ள எழுத்துப் பொறிப்புகளும், சுடுமண் உருவப் புடைச் சிற்பங்களும் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் சிறப்புகளை எடுத்துக்காட்டுவன எனலாம்.

குறிப்பு : வேலூர் அரசு அருங்காட்சியகக் காப்பாட்சியர் திரு சரவணன் அவர்கள் கொடுத்த தகவலின்படி தொல்லியல் துறை முதன்மை ஆணையரின் ஆணைக்கிணங்க இப்பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாழி ஆய்வு செய்யப்பட்டது.

சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி . . . .

கல்வெட்டில் இறைப் பணியாளர்கள் (அடிமைகள்)

உறவுப் பெயர்கள்

இக்கல்வெட்டிலும் 'மகன்', 'மகள்', 'மருமகள்', 'தம்பி' 'தங்கை' என்ற உறவுப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவர்கள் கோயில் பணிக்காகக் கொடுக்கப்பட்டதையும், இவர்களின் பெயர்கள் ''வரியிலார் கணக்கில்'' எழுதப்பட்டதையும் இக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது. இவர்களைக் கோயில் சபையார் கையாண்டு கொள்ளவும் இதனைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்ளவும் அனுமதி தரப்பட்டதை இக்கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. இதற்குத் 'தச்சை நென்மலி உடையான்' என்பவன் சாட்சியாக இருந்ததும் தெரிகிறது. தச்சை என்பது தச்சநல்லூர் என்ற ஊர்ப்பெயரின் சுருக்கமாகும்.

அடிமைச்சாசனம்

இதனைத் தொடர்ந்து கேரள மன்னன் ஒருவனின் சேரன் மகாதேவி அம்மைநாதசுவாமி கோயில் கல்வெட்டொன்று: அடிமைச் சாசனமாகக் கல்வெட்டித் தரவேணுமென்று ஒரு பெண் மன்னனிடம் முறையிட்டதைத் தெரிவிக்கின்றது.

இக்கல்வெட்டு கொல்லம் ஆண்டு 624-ல் வெட்டப்பட்டுள்ளது (கி.பி. 1448). இதில் 'பிற்பகையார்' என்ற ஒரு தாய் தம்முடைய ஐந்து பெண்மக்களையும் கோயில் பணிக்காக அடிமையாக விடத் துணிந்ததைத் தெரிவிக்கின்றது, அப்பெண்மக்கள் ஐவரின் பெயர்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அப்பெயர்கள் வருமாறு; 'நாகர்', 'பிச்சம்மை', 'மூக்கம்மை', இவள் தங்கை 'ராமர்'; 'என்னைப்பெற்றாள்' என்பன. இவர்களைப் பெற்ற தாயே கைலாசநாதர் கோயிலுக்கு 'இரண்டாம் குடியாக' நியமித்து அடிமையாகக் கல்வெட்டித் தரவேணுமென்று மன்னனிடம் பணிந்து கேட்டுக் கொண்டதைத் தெரிவிக்கின்றது.

முடிவுரை

மேற்சொன்ன கல்வெட்டுகளின் மூலம் கி.பி. 15,16-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கோயில் பணிகளுக்காகப் பணியாட்களை (அடிமைகளைப் போல) விலை கொடுத்து வாங்கியும், அன்றிச் சுதந்தரமாகக் கொடுத்ததையும் அறிய முடிகின்றது. இந்நூற்றாண்டுகளில் குழப்பமான அரசியல் சூழல் காரணமாகவோ அன்றிப் பஞ்சம் காரணமாகவோ இவ்வாறு அடிமைப் பணியாளர்களைக் கொடுத்தனர் என்பதையும் உணர முடிகின்றது.

5 கிரந்த எழுத்துகள் - ஒரு பார்வை

அ. வசந்தகல்யாணி
கல்வெட்டாய்வாளர்(சி.நி.) சென்னை

தமிழ் எழுத்துகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, மாற்றம் ஆகியவற்றைப் பற்றி அறிஞர் பலர் ஆய்வு செய்து ஏராளமான செய்திகளை நமக்குத் தந்துள்ளனர். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை மக்கள் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வகையிலும் ஒரு தனித் தன்மையைப் பேணி வந்துள்ளனர் என்பது இந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்யும் அறிஞர் அனைவரும் கூறும் உடன்பட்ட கருத்தாகும். அந்த வகையில் பார்க்கும் போது 2,300 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியா முழுமையும் பிராமி என்ற வகை எழுத்து பழக்கத்தில் இருந்த அதே காலகட்டத்தில் தமிழ்நாட்டிலும் பிராமி எழுத்துக்குச் சமமான எழுத்துகள் வழங்கப் பட்டதைக் கல்வெட்டுகள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. ஆனால் வடநாட்டு பிராமி எழுத்திற்கும் தமிழ் எழுத்திற்கும் தெளிவான வேறுபாடு இருந்ததையும் அறிகிறோம். தமிழ் எழுத்துகளிலிருந்து வடநாட்டு பிராமி எழுத்துகள் வளர்ந்தன என்றும்; சிற்சில வேறுபாடுகளோடு அப்படியே பின்பற்றப்பட்ட வடபிராமி எழுத்துகள்தான் தமிழ் எழுத்துகள் என்றும் கூறப்படும் இருவேறு கருத்துகளுக்கு இதுவரையிலும் முடிந்த முடிவு என்று கூற இயலாவிட்டாலும் தனித் தன்மை தமிழ் எழுத்துகளுக்கு இருந்தது என்பது மறுக்க இயலாக் கூற்றாகும்.

இவ்வாரம்ப காலத் தமிழ் எழுத்துகள் படிப்படியே காலப் போக்கில் வளர்ந்து கி.பி. 3-4-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இரண்டு வடிவங்களில் எழுதப்பட்டன. ஒன்று தமிழ் என்றும் மற்றது வட்டெழுத்து என்றும் வழங்கப்பட்டன. ஆகத் தமிழ் மொழியை எழுதவே ஒரு கால கட்டத்தில் இருவேறு வடிவங்களை உண்டாக்கி வழங்கியமை அவர்தம் எழுத்தாற்றலுக்குச் சான்று. அடுத்து வரும் காலகட்டமானது மிகவும் முக்கியமானது. வடமொழியான சமஸ்கிருதம் தென்னகத்தில் பரவி வளரத் தொடங்கிய காலகட்டம். வடஇந்தியா முழுவதும் தேவநாகரி என்ற வகை எழுத்தினைப் பயன்படுத்தி சமஸ்கிருதத்தை எழுதினர். தென்னாட்டில் இந்த தேவநாகரி எழுத்து வகையைப் பயன்படுத்தாமல் மற்றொரு எழுத்து பயன்பாட்டில் இருந்தது என்பது தெரிகிறது. அவ்வெழுத்துகளே கிரந்தம் எனப்பட்டது. எழுத்து வகைகளைக் குறிக்கும் பழமையான நூல்களான 'சமவயங்கசுத்த' என்ற சமண நூலும், 'லலிதவிஸ்தாரம்' என்ற பௌத்த நூலும் இப்பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆயினும் கி.பி. 6-7-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அன்றைய தமிழ் எழுத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிய ஒருவகை எழுத்துகள் பிற்காலத்தில்

கிரந்தம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது. வடமொழி எழுத்துகளின் ஒலியை மட்டும் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு தமிழ் எழுத்துகளுக்கு இடையே தேவையான வர்க்க எழுத்துகள் உருவாக்கப்பட்டன. உதாரணமாக 'க' என்ற தமிழ் எழுத்தினை முதன்மையாக்கி நான்கு வர்க்க எழுத்துகளாக அதாவது க ఖ గ ఘ ($க_1$ $க_2$ $க_3$ $க_4$) என்று அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாறே ச,ட,த,ப என்ற எழுத்துகளையும் முதன்மையாக்கி வர்க்க எழுத்துகள் வடிக்கப்பட்டன. மற்ற எழுத்துகள் அனைத்தும் மேலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தமிழ் எழுத்துகளே. இவ்வாறு வடிக்கப்பட்ட எழுத்துகளுள் ஸ,ஹ,ஷ,ஜ போன்ற எழுத்துகள் இன்றும் வழக்கில் உள்ளன.

ஆக, கிரந்தம் என்ற புதிய எழுத்து வகை சமஸ்கிருதம் போன்ற பிற வடமொழிச் சொற்கள் தெளிவாக ஒலிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தில் இன்றைக்குச் சுமார் 1,400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் படைக்கப் பட்டது. தனித்தன்மை கொண்ட, தமிழ் மண்ணில் வளர்ச்சியுற்ற இப்பழமையான எழுத்திற்கு வரலாற்று முக்கியத்துவமும் தனிச் சிறப்பும் உள்ளது.

தமிழகத்தைத் தவிர இந்தியாவின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் கிரந்தம் எழுதப்படுவதில்லை. ஆனால் இன்று கிரந்தம் என்பது ஏதோ வட எழுத்து என்று எண்ணுவதும் அதை எழுதத் தயங்குவதும் நடைமுறையில் உள்ளது. சமஸ்கிருதத்தை எழுத அதிலும் குறிப்பாகச் சமயம் தொடர்பான அல்லது கல்வெட்டுகள் பழைய வடமொழி இலக்கியங்கள் தொடர்பான செய்திகளை எழுதும் போது இவ்வெழுத்துகளைப் பயன்படுத்தினால் சொல்லும் பொருளும் மாறாமல் அதே நேரம் தமிழ் மண்ணுக்குரிய எழுத்துகளில் தான் எழுதுகிறோம். வட எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தவில்லை என்ற நிறைடவுனும் எழுத இயலும்.

இக்கட்டுரை உருவாகக் காரணமாக இருந்த நிகழ்ச்சி இது தான்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய திரு. வெங்கடராஜுலு ரெட்டியார் என்பார் "ஸ்ரீபுராணம்" என்ற ஜைன சமய நூலை 1946-ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்தார். அந்நூல் சமயம் தொடர்பானதால் பல வடசொற்களும் இடம் பெற்றிருந்தன. ஆனால் ஆசிரியர் வர்க்க எழுத்துகளுக்கெல்லாம் 1, 2, 3, 4 என்ற எண்கள் கொடுத்து $க_1$ $க_2$ $க_3$ $க_4$ என்ற முறையில் எழுதிச் செல்ல .... அதைப் படித்துவிட்டு, அப்போது தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவராக இருந்த திரு.ச.வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் "வட எழுத்துகளின் ஒரு வேறுபாடு நன்கு புலனாதல் வேண்டுமாகலின் வேண்டுமிடங்களில் கிரந்தவெழுத்து களை எழுதுதலே நன்று" என்று கருத்துக் கூற, அதன்படியே

திரு. வெங்கடராஜுலு அவர்களும் வேண்டுமிடங்களில் கிரந்த எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தினார் என்பது ''ஸ்ரீபுராணம்'' நூலின் முன்னுரையினைப் படிக்கும் போது அறியப்பட்டது. தமிழ், வரலாற்று உலகைப் பொறுத்தவரை வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களை அறியாதாருமிலர். அவர்தம் நேரிய கருத்துகளைப் போற்றாதாரும் இலர். எனவே அவர் கூறிய இக்கருத்தின் அடிப்படையும் மனதிற்கொள்ளத்தக்கதே.

தமிழ் மொழிக்கே உரிய சொற்களாயின் அவற்றை வலிந்து கிரந்த எழுத்துகளில் எழுதத் தேவையில்லை. ஆனால் பிறமொழிச் சொற்களாயின் அப்படியே எழுத்தாளும் வசதியும் கிரந்த எழுத்துக்களால் கிடைக்கிறது. விஜயலஷ்மி, கணேஷ், மார்க்ஸ், ஸ்டாலின், ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற பிற மொழிச் சொற்களைத் தமிழ் எழுத்து வகையான கிரந்த எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தி எழுதும் போது ஒலி வேறுபாடும் தெரிகிறது, பொருளும் நேரடியாகப் புரிகிறது. அதுவன்றி ஷேக்ஸ்பியர் என்ற சொல்லைத் தமிழாக மாற்றிச் ''செகப்பிரியர்'' என்று கொள்வதால் தமிழ் நாட்டில் இருப்பவருக்குக்கூடப் பொருள் விளங்காத நிலையாகி விடுகிறது.

எனவே வடமொழிச் சொற்களை எழுதுவதற்கென்றே 1,400 ஆண்டுகட்கு முன்னர் உருவாக்கப்பட்ட தனியான எழுத்து வகை கிரந்த எழுத்துகளைப் பயன்படுத்திப் பிறமொழிச் சொற்களை எழுதுவதால் இடர்பாடு ஏற்படுவதில்லை என்பதோடு சுமார் 1,400 ஆண்டுகள் தமிழ்நாட்டில் தொடர்ந்து வழக்கத்திலிருந்துள்ள ஓர் எழுத்து வகைக்கு உயிரூட்டி என்றும் நிலைத்திருக்கச் செய்கிறோம் என்ற பெருமையும் நம்மைச் சாருகிறது அல்லவா?

Recent Discovery of Buddhist Remains in Tamil Nadu

Dr. S. Vasanthi
Archaeologist, Chennai

Introduction

Buddhism had its foothold in Tamil Nadu right from 3rd Century BCE onwards due to the ardent efforts of the Emperor Ashoka. Buddhism was practiced by the Tamil people in the ancient period was revealed from the Tamil literary works such as Maduraikkanchi[1] Silappadikaram[2] and Manimekalai[3]. Buddhism also gained royal patronage during the Pallava, Chola and Pandya dynasties. But it had its set back due to the rise of new religious movement called the Bhakti movement in the sixth century CE, in Tamil Nadu and the revival of Saivism and Vaishnavism by the Nayanmars and Alvars. Buddha's images were found in villages thoughout Tamil Nadu. Apart from important Buddhist centres like Kanchipuram, Vanji (Karur), Kaverippumpattinam, Nagappattinam and Bhutamangalam, there were alsō some important minor centres like Vellanur, Chettipatti, Alangudipati, Navalur, Kuvam, Mangadu in northern part; Alagarmalai, Anaimalai, Tirupparankunram, Virasikamani in southern part of Tamil Nadu.

Apart from the earlier discoveries of Buddhist remains there are number of recent discoveries of Buddha images, inscriptions in all over Tamil Nadu This paper tries to highlight these findings of Buddhism in Tamil Nadu.

Kaverippumpattinam

Among the recently found Buddhist remains in Tamil Nadu a stone image of Buddha recovered from a small fishing village called Chinnamedu[4] near Kaverippumpattinam in Nagappttinam District. This image made of lime stone available from Palnad in Andhra Pradesh; comparable with that of Nagarjunakonda image of Buddha from Andhra Pradesh. Hence it could be dated to 3rd to 4th Century C.E The statute recovered from the sea bed of 36 feet depth and about 1½km off

shore; is about 57 cm height and 25 cm width. This image is in standing posture having two arms, being the right arm is broken below the shoulder portion while the left arm is seen as if covered by the drapery which covers the whole body. The remaining part of the drapery hangs down. On the back side of he image the robe is shown tide around to the body of the image. The body and face of the statute are mutilated due to the sea erosion. Both the ears of Buddha are seen hanging, while the right ear is in full shape and the left is broken. As this image is recovered from the sea, some scholars assume that the place from where the image is found once was a place associated with Buddhism. i.e., a Buddha Vihara or a Buddha Chaitya. But it can also be suggested that this image might have been brought for the Buddhist temple at Palavesaram situated at Kaverippumpattinam.[5]

The excavation was conducted by the state department of Archaeology at a place called Kilarveli near Poompuhar in the year 1995. A round shaped Buddha Pada was recovered. It is 22 cm in diameter and is dated to 4th Century CE.

Chennai

There were two panel sculptures of Buddhism found near Chennai. One was located at Royapettah near an ant hill by the side of Periyapalaya Mariyamman[6] temple. This panel is depicted with two seated Buddha's flanked by chowri bearers on either side. The stone also belongs to Palnad variety of Nagarjunakonda style.

The other panel noticed in the temple of the Goddess called as Ellaiyamman temple at Triplicane[7] in the heart of Chennai City. Two rows of devotees are shown in worshipping posture. The garments that they are wearing are shown below their waist; ear ornaments are also noticed. This panel is also in the style of Nagarjunakonda and Amaravathi Buddha Sculptures. Both of these panels are datable to 1st to 2nd Century C E. Some scholars says that these might have been detached from a Stupa existed at Chennai. Though there is no substantial evidence to prove this fact because only two such images are found at Chennai. It could be possible as they might have been some of the stone slabs brought form Amaravathi and were lying in the Madras Museum.[8] These slabs might have been taken by some art lovers and kept in their

houses, later on shifted to the nearby temples, which could be correlated to the native habit of keeping the unwanted, torn and mutilated images of Gods and Goddess to the nearby temples which is still in practice in Tamil Nadu.

A seated Buddha image had been unearthed at Mylapore, just adjacent to Royapettah. Head of this statute is broken and the other parts are in tact. It is made of granite stone and is assignable to 8th to 9th Century CE.[9]

Another Buddha image had been located at Ottiyambakkam an outskirt village of Chennai about 15 km. south of Mylapore[10] This image was found installed on the southern side of the Ottisvarar temple in Ottiyamabakkam. Standing straight on a patrapita, clad up to the ankle, the image has two hands, the forehands of which are found broken. The face is also mutilated while the prabha around the head is beautifully carved. The floral scrolls that appear to emerge from the prabha run up to the pita on both sides of the Lord. Considering the gracefulness and workman ship of the image and its elegant style, this can be dated to 10-11th Century CE. probably of Chola period.

Rameswaram

The discovery of two bronze Buddhist images from Ariyankunru, a site near Rameswaram has raised the storing possibility that a Stupa might have been existed here. Ariyankunru is believed to be a meeting point for monks of Tamil Nadu and Sri Lanka. Avalokhatiswara figure (7.7. cm. tall) apparently had a prabha; standing in tribhanga pose, bears a creeper in the left hand and a lotus bud in the right. A halo is seen behind the head and the hanging ears touch the shoulders. The Yagnopavitha (sacred thread) runs over the right arm.

The standing Buddha (12.6 cm.) has one foot broken One hand holds the end of the upper garment. While the other is in Abhayamudhra pose. The headdress or Ushinis is prominent. No ornaments are seen in the elongated ears and the figure is assignable to the 11th to 12th century CE.[11] Its skilled workmanship and position of hands suggests that it might have been brought from Sri Lanka.

Another seated Buddha image of white marble stone without head was also found in the same place[12]. It is found in dhyana pose and could be dated to 9th to 10th Century CE.

Historically Ariyankunru was an important place in the 11th to 12th Century CE. The name of this place Ariyankunru itself suggest that it had some connection with Buddhism. (Arivan is one of the names of Buddha). There was a war of succession among the Imperial Pandyas. They always sought the help of Cholas and Ceylon kings. In the year 1169 CE. Parakarama Baghu of Ceylon invaded Tamil Nadu and constructed a fort at Kondukkal near Rameswaram. He supported the Pandya king Vira Pandya in 1171 CE. and enthroned him as the Pandya ruler. The Ceylon king was later on defeated by the Chola king Rajadhiraja II and he made Kulasekara Pandya the rival of Virapandya, as the king of Pandyamandalam. In the year 1173 CE. Pandya king Kulasekara joined hands with Ceylon king Parakkrama Baghu, which provoked the Chola monarch, and invaded Ceylon and destroyed the northern part of Sri Lanka. Nisagamallan the son-in-law of Parakrama Baghu was the successor. He who constructed a Buddha temple and a palace at Rameswaram in the year 1186. This has been mentioned in the inscription from Rameswaram temple copied by Archaeological Survey of India in 1905; later on due to the renovation work it was lost.[13] The discovery of the above mentioned images might have been from the Buddha temple constructed by the Ceylon King Parakrama Baghu and patronized by Nisagamallan of 12th to 13th Century CE. Later on this Buddha temple was destroyed by the Chola King Kulothunga III in 1188 CE.

Tiruchirappalli

A discovery of a Buddha sculpture with an inscription datable 11th to 12th century CE. at Kilakuruchi village in Tiruchirappali District revealed the existence of a Buddha Palli at this place. The Pillar (1.50 meter height, 50 cm. breadth) with inscription mentions the presence of a Buddha temple at this place. There are number of Mangala or auspicious symbols noticed in the inscribed Pillar. The symbols such as Purnakumbha, flanked by two lamps on either side; just above that bow and arrow are shown in between them Dharama-chakra is notieed and above them Damaru shaped money bag, plough are found. Just above them Srivasta symbol is flanked on either side with whisks (Samaram), above the Srivasta symbol an Umbrella is noticed.

The inscription reads as :

"Svasti Sri Viratavalathil Bodappallikku Inda Sendamaraik-kannanallur muthaladanga Irayiliyana Pallichachandam"

From this inscription it can be assumed that this place called Sendamaraikkananallur was given as tax free village to a Buddha temple. Hence it can be inferred that a Buddha temple would have been existed near this village.[14]

Buddhist images and centers are also found in other places also like Pattiesaram,[15] in Tanjure district, Buddhappedu[16] in Kanchipuram district, and Tirunattiyathankudi[17] in the Tiruvarur district up to 13th to 14th Century CE.

Conclusion

From the recent discoveries it is inferred that the vestiges of Buddhism lingered in Tamil Nadu as late as the 13th to 14th Century. From the above evidences regarding Buddhism and its vestiges located recently in Tamil Nadu, one can draw to the conclusion that the Buddhist edifices in Tamil Nadu were first built at the coastal areas such as Kavirippumpattinam, Nagappatinam and Rameswaram; in due course it had spread to the interior regions of Tamil Nadu, Also from Andhra Pradesh, Buddhism appears to have spread in Tamil Nadu. Which can be proved from the discoverer of Buddhist images in Tamil Nadu. As the earliest sculptures of Buddhism found so far in Tamil Nadu do have stylistically more affinity to Nagarjunakonda sculptures and the material of those figures also belongs to Palnad of Andhra Pradesh.

References

1. Mankutimaruthan Maduraikanchi, Pathupattu, Vol. II, 4th ed. Madras Saiva Siddhanta Publising House, 1971, II. 461 - 467
2. Silappadikaram, Illango Adigal, 6th ed. U. V. Swaminatha Aiyar, Madras, 1955
3. Manimekalai, Sittalaisathanar, 7th ed. U. V. Swaminatha Aiyar, Madras, 1981.
4. Kasinathan, N. Vasantha Kalyani, R., Tolporul Ayvutturaiyin Ariya Kandupidippukal (Tamil), 1998, p. 23
5. Soundara Rajan, K. V., Kaveripattinam Excavations 1963-73 (A port city on the Tamil Nadu Coast), Archaeological Survey of India, New Delhi, 1994. pp. 26-29

6. Kasinathan, N, Tondai Mandalattil Anmaikkala Kandupidippukal. Essays in Chengai Mavatta Varalarrukkaruttarangu (Tamil), ed Nagaswamy, R., 1978, pp 84-85
7. Kasinathan, N. op. cit p. 11
8. Bulletin of the Madras Government Museum, Madras. 1977, Amaravathi Sculptures in the Madras Government, p. 2
9. Kasinathan, N. Vasantha Kalyani, R., op cit p. 92
10. Kasinathan, N. Vasantha Kalyani, R., op cit 1998, p 21
11. The Hindu, English daily, dt. 31-12-1992
12. Kasinathan, N., op cit, p.4
13. Sethuraman, N., Pandyar Varalaru (Tamil), Raman & Raman Pvt. Ltd., Kumbakonam, 1989, pp 62 & 71, ARE, 1905, 97
14. Avanam, 11, July 2000, Journal of the Tamil Nadu Archaeological Society, Thanjavur
15. Avanam, 13, July 2002
16. Avanam, 5, July, 1994
17. Avanam 14, July 2003

சாசனங்கள்

அர்த்த சாஸ்திரத்தில் சாசனங்கள் ஏழு வகையாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு :

1) ப்ரஜ்ஞாபனலேகை : அரசனின் நேரடி ஆணை.
2) ஆஞ்ஜாலேகை : அரசனின் கீழ் பணிபுரியும் அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்களின் சேவைக்காக அளிக்கப்படும் பரிசு அல்லது அவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தண்டனை பற்றிய ஆணை.
3) பரிதானலேகை : தகுதியான நபர்களைப் பாராட்டி அளிக்கப்படும் பரிசு மற்றும் நிவந்தங்களுக்காக வழங்கப்படும் ஆணை.
4) நிக்ருஷ்டிலேகை : ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தினர் அல்லது குறிப்பிட்ட பகுதியில் வசிப்போருக்கு அளிக்கப்படும் சலுகைக்காக வழங்கப்படும் ஆணை.
5) ப்ராவருதிக்காலேகை : நாட்டில் இயற்கை சீற்றம், அழிவுகள் மற்றும் விபத்துகள் ஏற்படும்போது அவற்றைத் தடுத்தும், அவற்றின் கொடுமையை குறைத்தும் நன்மைபுரிய வேண்டும் என்ற விவரங்களைக் கூறும் ஓலை.
6) பிரதிலேகை : அரசிற்கு வரும் கடிதத்திற்கு அரசரின் உத்தரவைப் பெற்று எழுதும் பதில் கடிதம்.
7) ஸர்வத்ரகலேகை : நாட்டு மக்களின் நலன் பற்றி பல்வேறு அதிகாரிகள் உட்பட அனைவருக்கும் அரசனின் உத்தரவுகளை தெரிவிக்கும் ஓலை.

இரா. சிவானந்தம்
கல்வெட்டாய்வாளர்

Manora - A Memorial Monument

S. Sreekumar
Technical Assistant, Chennai.

Vast stretch of fertile land and surplus supply of water from river cauvery of Thanjavur region, was the seat of powerful rulers of Chola, Nayaks and Marathas. Since the early times till 18th century A.D. it was, in particular, hub of religious, cultural and political life. Like Cholas and Nayaks, Maratha rulers also took immense interest in promoting art and cultural activities in this region. Infact, the cauvery deltic region for having supplied surplus food grains, provided great relief to the rulers for leading peaceful life. As a patron of art and architecture, Marathas, built Dharbar Hall, Belltower, Sarjamadi and Manora. Manora is particularly, unique interms as it marks the then prevailed intimacy with British during their tenure.

Manora, a memorial monument, is situated at Serabenddirarajan pattinam which is 13Km from Pattukottai in Pattukottai Taluk of Thanjavur District. This 75 feet tall tower with its hexagonal shape, gigantically stands overlooking the surf of Bay of Bengal with artistic beauty it consists of nine storeys. The word Manora is derived from the word 'Minar'. Mr. Fergusson, one of the architects, correlates architecture of Manora to the monument Trajan at Rome. Moat and Rampart around earns Manora the status of a fort.

This hefty brick structure was built by Sarafoji II, an adopted son of Tuljaji, in the year 1814 AD, Sarafoji II, an illustrious king of Maratha, was placed in the throne by the East India Company in the year 1798, after the death of Tuljaji. It was, indeed, erected to express his solidarity and as mark of respect to British for the victory over Nepolean at Waterloo in 1814 AD. Having been a memorial monument, it had also

served as a landmark well as light house to the navigators. It is understood that Maratha king Sarafoji II often visited Manora with his family and stayed here.

The formation of the edifice is inscribed in Tamil, Telugu, Marathi and English languages. The inscription reads as

> "His Highness Maharaja Sarafoji of Tanjore, the friend and ally of British Government, erected this column to commemorate the triumphs of the British arms and the downfall of Bonaparte in AD. 1814"

Built in a beautiful natural environment Manora serves as an indeligible record of Maratha's rule in Thanjavur, a granary of Tamil Nadu. It is one of the protected monuments of the state Department of Archaeology.

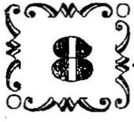

ஆலூர் செக்குரல்

செக்கு என்பது எண்ணெய் ஆட்டப் பயன்படுவது, உரல் என்பது தானியம் இடிக்கப் பயன்படுவது. விழுப்புரம் வட்டம் ஆலூர் திருவாலீசுவரர் கோயிலின் பின்புறமுள்ள பாறையில் இவை இரண்டையும் இணைத்துச் 'செக்குரல்' என்று குறிப்பிடும் கி.பி. 9-10 - ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டொன்று கண்டறியப் பட்டுள்ளது. $2\frac{1}{2}$ அடி விட்டமும் 1 அடி ஆழமும் உடையதாகப் பாறையில் செதுக்கப் பட்டுள்ள செக்குரலின் அருகில் இரண்டு வரிகளில் 'ஸ்ரீகல்ல[நெ]றி வில்யேய் துணை இடுவித்த செக்குரல் ஸ்ரீ' என்ற வாசகத்துடன் இக்கல்வெட்டுள்ளது. கல்லநெறி வில்லேய் துணை என்பது ஆட்பெயராகும். இச்செக்குரல் பாறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளதால் மாடு கட்டிச் சுற்றிவரும் செக்காக இருக்க வாய்ப்பில்லை தானியம் இடித்திட நல்லமைப்பாகும். செக்குக்குழியின் ஆழம் ஒரு அடி வரை யுள்ளதால் கையால் ஆட்டி எண்ணெய் எடுக்கப்பட்டிருக்க வாய்ப்புள்ளது. செக்கு என்ற சொல் கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. உரல் என்ற சொல் கி.பி. 9-10 - ஆம் நூற்றாண்டளவில் காணப்படும் கல்வெட்டு இதுவே என்று சொல்லலாம்.

[இக்கல்வெட்டை சி. ஜோதி, அவர்கள் படியெடுத்து உதவினார்.]

தகவல் ப. பூபாலன், ஆர். கே. சேட்டு
தொல்லியல் துறை, சென்னை

அண்டமார் கல்திட்டைகள் - ஆலமர பயில்காடு கற்பதுக்கைகள் - ஓர் ஆய்வு

முனைவர் தி. சுப்பிரமணியன்
தொல்லியல் அலுவலர், தர்மபுரி

கிருட்டினகிரி மாவட்டம், ஓசூர் வட்டம், தளியிலிருந்து 29 கி.மீ. தூரத்தில் அண்டமார் என்ற ஊர் அமைந்துள்ளது. இந்த ஊரின் அருகிலுள்ள மலையை 'பாண்டவர் குட்டை' என்றும், 'அண்டமார் ஜாகீர்' என்றும் அழைக்கின்றனர். இம்மலையின் மேல் பகுதியில் சமதளமாகக் காணப்படும் பாறையில் பெருங் கற்கால நினைவுச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன.

கல்திட்டைகள்

'அண்டமார் ஜாகீர்' என்ற இந்த மலை மாருபள்ளி என்ற ஊரிலிருந்து 3 கி.மீ. தூரத்தில் உள்ளது. இம்மலையின் மேல் பகுதியில் பெருங்கற்காலத்தைச் சார்ந்த நினைவுச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. கல்திட்டை வகையைச் சார்ந்த இவை பாறையின் மேல் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஐந்து கல் திட்டைகள் நல்ல நிலையிலும் சில சிதைந்த நிலையிலும் உள்ளன. வட்டம் மற்றும் நீண்ட வட்ட வடிவில் இவை அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நான்கு பக்கங்களில் நான்கு பலகைக்கற்கள் போன்ற கரடுமுரடான கற்களை நிறுத்தி அதன்மேல் பெரிய மூடுகல்லை வைத்து கல்லறையை உருவாக்கியுள்ளனர். இந்த கல்லறை கிழக்கு நோக்கிய நிலையிலும், வாயிலுடனும் காணப்படுகின்றன. கல்திட்டை ஒன்றில் 'ப' வடிவ இடுதுளை ஒன்று உள்ளது. பெரிய அளவுடைய மூடுகல்லின் விட்டம் 3 மீட்டர், உயரம் 1 மீட்டர், கல்லின் தடிப்பு 45 செ.மீ. ஆகும்.

இக்கல்லறைப் பரந்த பாறையின் மேல் அமைக்கப்பட்டுள்ள தால் இதைச் சுற்றிலும் கரடுமுரடானக் கற்களால் கல்வட்டம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள வாயில் இடிபாடு களுடன் காணப்படுகின்றன. இம்மலையில் சுமார் 20 கல் திட்டைகள் இருந்துள்ளன. ஆனால் பெரும்பாலானவை சிதைந் துள்ளன. தமிழகத்தில் மற்ற பகுதிகளில் இல்லாத கல்திட்டைகள் கிருட்டினகிரி மாவட்டத்தில் சில இடங்களில் மட்டும் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று தற்போது புதிதாக தெரியவந்துள்ளது.

இவை சுமார் 3500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பெருங்கற்கால மக்கள் உருவாக்கிய ஈமச் சின்னங்களாகும்.

ஆலமர பயில்காடு

கிருட்டினகிரி மாவட்டம், ஒசூர் வட்டத்தில் தளிக்கு அருகில் உள்ள காட்டில் ஆலமர பயில்காடு என்ற பகுதி ஒன்றுள்ளது. இது பாளையம் என்ற ஊரிலிருந்து 3 கி.மீ. தூரத்திலும், தளியிலிருந்து 7 கி மீ. தூரத்திலும் அமைந்துள்ளது. இக்காட்டில் இரண்டு வகையான பெருங்கற்கால சின்னங்கள் உள்ளன.

கற்பதுக்கை

ஆலமர பயில்காடு என்ற பகுதி பாதுகாக்கப்பட்ட காட்டுப் பகுதியில் உள்ளது. இங்கு பெருங்கற்கால நினைவுச்சின்னமான கற்பதுக்கை வகையைச் சார்ந்தவை பரந்து காணப்படுகின்றன. சுமார் 15 ஏக்கர் பரப்பளவில் சுமார் 100க்கும் மேற்பட்ட கற்பதுக்கைகள் உள்ளன. பெரும்பாலான கற்பதுக்கைகள் சேதப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனுடைய அமைப்பு கிருட்டினகிரியில் கிடைக்கும் மற்ற கற்பதுக்கையைப் போன்று காணப்படுகின்றன.

தரையின் கீழ் தாழ்வான குழி அமைத்து அக்குழியின் நான்கு பக்கங்களிலும் நான்கு பலகைக் கற்களை நிறுத்தி வைத்து அதன் மேல் மூடுகல் ஒன்றை வைத்து மூடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ள கல்லறைத் தரையின் கீழ்பகுதியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்மேல் சிறிய கரடுமுரடான கற்களைக் குவித்து வைத்துள்ளனர். இதனால் இக்கற்குவியல் தரைமட்டத் திலிருந்து சுமார் 1 மீட்டர் உயரத்தில் காணப்படுகின்றன. இக்கற்குவியலைச் சுற்றிலும் உருண்டையான கற்களை வட்ட வடிவில் வைத்துள்ளனர்.

பாண்டவர் கோயில்

பாண்டவர் கோயில் கல்திட்டை உள்ள பகுதியிலிருந்து 1 கி.மீ தூரத்தில் காட்டாற்றின் அடுத்தக் கரையில் உள்ளது. பாண்டவர் கோயில் என்பது பாறையின் மேற்புறத்தில் கட்டப் பட்டுள்ளக் கல்திட்டையாகும். இதுவும் பெருங்கற்கால நினைவுச் சின்னங்களின் வகையைச் சார்ந்தது.

மல்லசந்திரம், மகாராஜகடை ஆகிய இடங்களில் உள்ளவற்றைத் தவிர மற்றவைகள் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. தற்போது தளிக்கு அருகில் உள்ள காட்டில் காணப்படும் கல் திட்டைகள் புதிதாக அறியப்பட்டவையாகும். இவை சுமார் 3500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டக் காலத்தைச் சார்ந்தவையாகும். ★

சத்தியமங்கலம் வட்ட ஈமச்சின்னங்கள் -ஓர் ஆய்வு

பெ. கௌதமபுத்திரன்
தொல்லியல் அலுவலர்
கோயம்புத்தூர்

ஈரோடு மாவட்டம், சத்தியமங்கலம் வட்டம். ஆதிவாசி மலைக் கிராமங்களான ஆசனூர், கானுவக்கரை, ஆரேப்பாளையம், கொட்டடா, கெத்தேசால், மாரிநத்தம் போன்ற மலைக்கிராமங்கள் சத்தியமங்கலத்திலிருந்து மேற்குதொடர்ச்சிமலையின் உச்சியில் சுமார் 4000 அடி உயரத்தில் உள்ளன. இப்பகுதி அடர்ந்த வனப் பகுதியும், கொடிய விலங்குகளும், நடமாடும் வனமாகும்.

ஆசனூர்

பழமையான வீடுகளில் வாழ்ந்து வருகின்ற சோழகர், பூசாரி, பலியர் ஆகிய பிரிவுகளைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்களின் ஊர் இருக்கையின் கிழக்கு பகுதியில் சுமார் 20 அடி உயரமும் 10 அடி அகலமும் கொண்ட குத்துக்கல் (menheir) ஒன்று உள்ளது. இந்தக் குத்துக்கல்லை உள்ளூர் மக்கள் வழிபட்டு வருகின்றனர். இந்தக் குத்துக்கல் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம். இவ்வூரின் வடக்கே கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நாயக்கர் கால கற்சிற்பங்கள் உடைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றன.

கானுக்கரை

இவ்வூரின் கிழக்கே பெருங்கற்காலச் சின்னம் (cairncircle) கல்வட்டங்கள் சேதம் அடைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றன. இந்த கல்வட்டங்கள் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாகும்.

ஆரேப்பாளையம்

இவ்வூர் கொல்லேகால் மற்றும் மாதேஸ்வரன்கோயில் செல்லும் பாதையில் உள்ளது. இவ்வூர் மேற்பரப்பு ஆய்வின்போது, பஸ் நிறுத்தத்திற்கு அருகில் உள்ள கல்வட்டம் பெருங்கற்காலச் சின்னம் சேதம் அடைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது. மேலும்

இவ்வூரின் கிழக்குப் பக்கம் குத்துக்கல்(menheir) ஒன்று நல்ல நிலையில் உள்ளது. இந்தக் குத்துக்கல் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாகும்.

கொட்டடா

இவ்வூர் மலைவாழ் மக்கள் வாழுகின்ற கிராமமாகும், இவ்வூரின் கிழக்கே உள்ள கல்வட்டங்கள் நாளடைவில் விவசாய பணிக்காக நிலத்தைச் செப்பனிடும் போது கல்வட்டங்கள் பாதிக்கப் பட்டுள்ளன இந்தக் கல்வட்டங்கள் தற்பொழுது முழுமையான வடிவில் இல்லை. ஆனால் இந்தக் கல்வட்டங்கள் பெருங்கற் காலத்தைச் சார்ந்தவையாகும் என்பதை உணர முடிகின்றது.

கெத்தேசால்

மலையின் அடிவாரத்தில் பெருங்கற்கால கல்வட்டங்கள் இருந்துள்ளன. இப்பகுதியும் விவசாய நிலங்களாக மாற்றப்பட்டு உள்ளது

மாரிநத்தம்

இவ்வூர் கர்நாடக மாநிலம் கொல்லேகால் செல்லும் சாலையின் கிழக்குப் பக்கம் உள்ளது. இவ்வூரில் மலைவாழ் மக்கள் வழிப்படும் ஒரு சிறிய அம்மன் கோயில் மட்டும் உள்ளது. இவ்வூரிலுள்ள கல்வட்டங்கள் அழிந்து போய் பெரிய உருண்டை கற்கள் மட்டும் நிலத்தின் வரம்புகளாக உள்ளன.

மேலும் மலைக்கிராமங்களான ஆசனூர், கானுக்கரை, ஆரேப்பாளையம், கொட்டடா, கெத்தேசால், மாரிநத்தம் போன்ற ஊர் இருக்கைகளில் மக்கள் இரும்பு காலம் முதல் இந்நாள் வரை வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஏனெனில் கிராமங்கள் தோறும் பெருங் கற்காலச் சின்னங்களின் எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக குத்துக்கல், கல்வட்டம் போன்றவை மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இப்பழங்குடி மக்கள் இரும்பு காலம் முதல் இன்று வரை இறந்தவகளைப் புதைக்கும் பழக்கத்தை மட்டும் கையாண்டு வருகின்றனர் என்பதின் மூலம் அறியப்படுகின்றது.

10 தீண்டாக்கல் சமணப் படுக்கைகள்

நா. கணேசன்
காப்பாட்சியர், கரூர்

கரூர் மாவட்டம், வெள்ளியணைக்குத் தென்கிழக்கே சுமார் 7 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள தீண்டாக்கல் என்ற மலையில் ஐந்து படுக்கைகளைக் கொண்ட இயற்கை குகைத்தளம் ஒன்று களஆய்வின்போது புதிதாக கண்டறியப்பட்டது. அக்குகைத்தளம் உள்ள தீண்டாக்கல் மலை கரூர் மாவட்டத்தின் எல்லை முடிகின்ற இடத்திலும் திண்டுக்கல் மாவட்ட எல்லை தொடக்கத்திலும் அமைந்துள்ளது. இந்த இயற்கை குகையில் ஐந்து கற்படுக்கைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை இங்குள்ள மக்கள் 'பாண்டவர் குகை' என்று அழைக்கின்றனர்.

இங்குள்ள ஐந்து கற்படுக்கைகளிலும் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் ஐந்து சமணத் துறவிகள் நோன்பிருந்தமை இதன் மூலம் அறியப்படுகிறது. பொதுவாக ஐந்து சமணத் துறவிகள் இருந்ததால் அக்குகைத்தளத்தை பாண்டவர் குகை என்று அழைக்கின்றனர். கரூருக்கருகிலுள்ள ஆறுநாட்டார்மலை சமணப் பள்ளி தலைமை சமணப்பள்ளியாகவும், அதனைச் சுற்றி சுக்காலியூர், ஐவர்மலை, வைகைநல்லூர், தீண்டாக்கல் மலை போன்ற இடங்களில் காணப்படும் சமணர் தளங்கள் அதனைச் சார்ந்தும் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் இருந்துள்ளன. கருவூர் பகுதியில் சமணம் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் சிறப்புற்று விளங்கியதை தற்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சமணர் படுக்கை குகைத்தளத்தின் மூலம் மேலும் உறுதி செய்யலாம். தற்போது கல்வெட்டுகள் ஏதும் இங்கு காணப்படவில்லை.

குறிப்பு: இவ்வாய்வின் பொழுது தமிழ் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு. பி. வி. எத்தீஸ்குமார் ஆராய்ச்சி உதவியாளர் உடனிருந்து ஆய்வு மேற்கொண்டார். இத்குகைத்தளம் பற்றிய தகவல் தீண்டாக்கல் சின்னசாமி மூலம் அறியப்பட்டு மார்னிங்ஸ்டார் பள்ளி உடற்கல்வி ஆசிரியர் திரு. பாலசுப்ரமணியன் ஒத்துழைப்புடன் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

கொத்தமங்கலம் ஐயனார் சிற்பம்

சீ. ஸ்ரீதர், எம்.ஏ., எம்.பில்.
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தொல்லியல் துறை

திண்டிவனம் வட்டம், திண்டிவனத்திலிருந்து விழுப்புரம் செல்லும் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் பேரணி கூட்டுரோட்டிலிருந்து, மேற்கே 6 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் செ. கொத்தமங்கலம் என்னும் கிராமம் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரின் வடகிழக்கே புவனேஸ்வரி அம்மன் கோயிலுக்கு எதிராக 108 செ.மீ. உயரமும் 96 செ.மீ. அகலமும் கொண்ட அரிய ஐயனார் சிற்பம் பலகை கல்லில் புடைப்புச் சிற்பமாக காணப்படுகிறது.

இந்த ஐயனார் பத்மாசனத்தில் இடது காலை மடித்துவைத்தும், வலது காலை சற்று அகற்றி கீழ் நோக்கி வைத்தும் அமர்ந்த வாறுள்ளார், இவரது வலது கையில் செண்டினை கீழ்நோக்கி பிடித்தவாறும் இடது கையினை தனது தொடைமீது வைத்தவாறும் உள்ளார். தலையில் கரண்ட மகுடமும், காதில் தடித்த ஓலைக் குழையும் கைகளில் தோள் வளையமும், கைவளையமும் கழுத்தில் கழுத்தணியும் காட்டப்பட்டுள்ளன. வயிற்றுப் பகுதியை உதரபந்தம் சுற்றியுள்ள படியும், இடையில் மரவுரி (மரப்பட்டை ஆடை) ஆடை அணிந்துள்ளார்.

இவ்வுருவத்தின் கீழ் வலதுபுறமாக குதிரை வாகனமும் இடது புறம் சிறிய நாய் ஒன்றும் காணப்படுகின்றன. இடது தோள்ப் பட்டையின் மேல்புறமாக கிளி ஒன்றும் உள்ளது. இவரது வலப் பக்கம் தேவியர்கள் இருவரில் ஒருவர் மட்டும் உள்ளாள். இவள் நின்றநிலையில் வலக்கரத்தில் மலர் ஒன்றை ஏந்தியும், இடக் கரத்தினை ஊரு ஹஸ்தத்திலும் (தொடை கை) வைத்துள்ளாள். இச்சிற்பம் முற்காலச் சோழர் கலைப் பாணியை பெற்றுள்ள அரிய சிற்பமாகும். இது கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது.

மேலும் இந்த ஐயனார் சிற்பத்தின் எதிரே காளியம்மன் என்று அழைக்கப்படும் பல்லவர் காலத்திய ஜேஸ்டா தேவியின் (மூதேவி) சிற்பம் ஒன்று உள்ளது. இவளுக்கு காக்கை கொடி, கழுதை வாகனம், விளக்கு கம்பம் ஆகியவற்றோடு இவளது மகன் மற்றும் மகள் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு கொத்தமங்கலம் பல்லவர் மற்றும் சோழர் காலத்தில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்றுவிளங்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது.

12 ஆலத்தூர் சிவன் கோயில்-ஓர் ஆய்வு

இரா. சிவானந்தம்
கல்வெட்டாய்வாளர், சென்னை

திருவண்ணாமலை மாவட்டம், வந்தவாசி வட்டம், உத்திர மேரூரிலிருந்து வந்தவாசி சாலையில் 15 கி.மீ. தொலைவில் ஆலத்தூர் என்ற இச்சிற்றூர் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரில் கிழக்கு நோக்கி சிவன் கோயில் ஒன்று உள்ளது. மிகவும் சிதிலமடைந் திருந்த இக்கோயில், தற்போது செங்கல் மற்றும் சிமெண்ட் கொண்டு ஊராரின் முயற்சியால் கட்டப்பட்டு வருகின்றது. இக்கோயிலினை ஆய்வு செய்த போது கருவறை மற்றும் அர்த்த மண்டப அமைப்புடன் உபானம் முதல் குமுதம் வரையிலான பகுதி கருங்கற்களைக் கொண்ட பழைய கட்டுமானப் பகுதியாகக் காணப் படுகிறது. குமுதப்படையில் இரண்டு கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவ்விருக் கல்வெட்டுகளும் முதலாம் பராந்தகன் காலத்தியவை. எனவே, இக்கோயில் முதலாம் பராந்தகன் காலத்தில் கற்றளியாக எழுப்பப்பட்டிருக்கலாம். இதே காலத்தைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணியர், பிரம்மன் ஆகிய பச்சைக் கற்களாலான உதிரிச் சிற்பங்கள் கோயில் வளாகத்தில் காணப்படுகின்றன. மேலும் இக்கோயிலின் வட புறத்தில் பல்லவர் கால பலகைக்கல்லான துர்கை சிற்பம் ஒன்று வழிபாட்டில் உள்ளது. ஆகவே இக்கோயில் பல்லவர் காலத்தில் செங்கற்களைக் கொண்ட கட்டுமானக் கோயிலாக இருந்திருக்கலாம்.

இக்கோயிலில் உள்ள இருகல்வெட்டுகளும் முதலாம் பராந்தகச் சோழனுடைய 36-ஆம் ஆட்சியாண்டைச் சேர்ந்தவை யாகும். இக்கல்வெட்டுகளில் இவ்வூரார், இவ்வூரிலிருந்த ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்தினை விற்றுக் கொடுத்த செய்தியினைக் கூறுகிறது. இந்நிலத்திற்கான நான்கு எல்லைகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

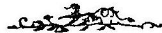
ஆலத்தூர் வெண்குன்றக் கோட்டத்தில் இரும்பேடு நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருந்துள்ளது. ஆலத்தூர், இரும்பேடு மற்றும் வெண்குன்றம் ஆகிய இவ்வூர்கள் இன்றளவும் அதே பெயரில் அழைக்கப்படுவது சிறப்பம்சமாகும். இக்கோயில் இறைவன் சோமீஸ்வரர் எனக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. இக்கோயில் மற்றும் இவ்வூரிலுள்ள குளத்தினையும் (வாவி)

வீரபாண்டியன் என்பவன் எடுத்ததாக கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது மேலும், இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குளம் இன்றளவும் கோயிலின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ளது நோக்கத்தக்கது.

இக்கோயிலுக்கு எதிரே தெருவின் நடுவில் 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பலகைக் கல்வெட்டு ஒன்று காணப்படுகிறது இக்கோயிலுக்கு தெற்கே மடம் ஒன்று இருந்துள்ளச் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

இங்கு காணப்படுகிற பல்லவர் கால துர்கை சிற்பம் மிக நேர்த்தியான முறையில் எழிலாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது. எருமையின் தலை மீது சமபங்க நின்ற நிலையில் நான்கு கரங்களுடன் உள்ளது. மேல் வலது கரத்தில் பிரயோகச் சக்கரமும், மேல் இடது கரத்தில் சங்கும், கீழ் வலது கரம் அபய முத்திரையுடனும், கீழ் இடது கரம் தொடைமீதும் காணப்படுகின்றன. தலையில் கரண்ட மகுடம, காதுகளில் பத்தர குண்டலம், கழுத்தில் சவடி, கைகளில் கேயூரம் மற்றும் வளையல்கள் ஆகியவை அலங்கரிக்கின்றன. இடையில் இடைக் கட்டு மிக வனப்புடன் காணப்படுகிறது.

குறிப்பு: ஆலத்தூரைச் சேர்ந்த திரு ஸ்ரீராமுலு அவர்கள் அளித்த தகவலின் பேரில், தொல்லியல் துறை முதன்மை ஆணையரின் ஆணைக்கிணங்க ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இக்கோயில் கல்வெட்டுகளை திரு ம. மதிவாணன், திரு. சி. ஜோதி, ஆகிய கல்வெட்டுச் சிற்றெழுத்தர்கள் படியெடுத்து உதவினர்

விடங்கர்

விடங்கர் என்ற சொல் விடலை என்ற சொல்லோடு தொடர்புடையது. காமப் பார்வையாலும் ஜாடைப் பேச்சாலும் பெண்களை மயக்கித் திரிந்த பிட்சாடனர் 'விடங்கர்' என்று அழைக்கப்பட்டார். இதனை வீதிகள் தோறும் தலைக்கேயந்தி விடங்கராகித் திரிவதென்னே என சுந்தரர் பாடியுள்ளார் வட்டணைகள் பட நடந்து மாயம் பேசிப் பெண்டிரின் நிறையழித்து உலாவந்த பிட்சாடனக் கோலம் இவ்வாறு விடங்கர் என அழைக்கப்பட்ட நிலைமாறி, உலா வருகின்ற இறை உருவங்களெல்லாம் விடங்கர் என்றழைக்கப்படும் நிலை தேவாரக் காலத்திலேயே உருவாகி விட்டது. உலா வரும் இறை உருவங்கள். உலோகத் தால் வார்த்துச் செய்யப்பட்டவையாதலால் டங்கத்தின் (உளியின்) தொடர்பற்றவரா் என்று பொருள் காண்பது எளிதாயிற்று. பின்னர் கைபுனைந்து இயற்றாத இறை உருவங்களும் சுயம்பு என்ற கருத்தில் விடங்கர் என அழைக்கப்பட்டன.

எஸ். இராமச்சந்திரன்
கல்வெட்டாய்வாளர் (ஓய்வு)

13 கலையழகு மிக்க வடக்காலத்தூர் சிற்பம்

கி. ஸ்ரீதரன்
தொல்லியல் துணைக் கண்காணிப்பாளர், (ஓய்வு)

நாகப்பட்டினம் மாவட்டத்தில் வடக்காலத்தூர் கிராமம், நாகப்பட்டினத்திலிருந்து 28 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது. நாகப்பட்டினம் திருவாரூர் சாலையில் கீழ்வேளூர் என்ற ஊரிலிருந்து திருத்துறைப்பூண்டி செல்லும் சாலையில் 3 கி.மீ. வந்தால் வடக்காலத்தூர் சென்றடையலாம். இவ்வூரில் சிதம்பரேசுவரர் கோயில், வரதநாராயணர் திருக்கோயில் ஆகிய தொன்மைச் சிறப்புமிக்க இரு கோயில்கள் உள்ளன. இவற்றில் சிதம்பரேசுவரர் கோயிலில் வழிபாட்டில் இருந்த கலையழகு மிக்க கல்யாண சுந்தரர் செப்புத் திருமேனி பிற்கால பல்லவர்கால வார்ப்புக் கலைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது. இத்திருமேனி கி.பி. 875 - ஆம் ஆண்டினை சேர்ந்ததாக கலை இயல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.[1,2] தற்பொழுது வழிபாடு நடைபெற்று வரும் திருக்கோயில் 15-16-ஆம் நூற்றாண்டில் செங்கற்களால் கட்டப் பட்ட திருக்கோயிலாக விளங்குகிறது. இக்கோயிலில் பழமையான சிற்பங்கள் ஏதுமில்லை. ஆனால் இக்கோயிலின் அருகே மண்ணில் புதைந்து கிடக்கும் சிவலிங்கத்தின் பாணம் மட்டும் தொன்மையான தாக விளங்குகிறது. தற்பொழுது இக்கோயிலில் திருப்பணிகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இக்கோயிலுக்கு மேற்கே பெருமாள் கோயில் ஒன்று உள்ளது. வரதநாராயணர் திருக்கோயில் என அழைக்கப்படு கிறது. இக்கோயிலும் பழமையானதுதான். கோயில் வளாகத்தின் அருகே திருமால் சிற்பம் ஒன்றும் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி சிற்பங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு தற்பொழுது கோயிலுக்குள் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. திருமால் கிரீட மகுடத்துடன் புன்னகை புரியும் முகத்துடன் காட்சி தருகிறார். மார்பில் புரிநூல் பட்டையாக செல்கிறது. நான்கு கரங்களில் இடது மேற்கரமும், கீழ்கரமும் மட்டுமே முழுமையாக உள்ளன. வலது கரங்கள் இரண்டும்

உடைந்து விட்டன. இடையில் ஆடையின் மடிப்பு இரு பக்கங்களிலும் தொங்கும் நிலையில் கணுக்கால் வரை ஆடை செல்கிறது. சிதைந்து விடக்கூடிய மணற்கல்லால் (sand stone) ஆன இச்சிற்பம் பிற்கால பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்ததாக விளங்குகிறது.

இச்சிற்பத்தின் வடிவமைப்பும் கல்யாணசுந்தரர் செப்புத் திருமேனியின் வடிவமைப்பும் ஒன்றாக விளங்குவது குறிப்பிடத் தக்கது. இத்துடன் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி சிற்பங்களும் காணப் படுகின்றன. இவை சற்று வலிமையுள்ள கல்லில் செய்யப்பட்டதாக விளங்குகிறது. திருமால் சிற்பத்தை விட சற்று பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்ததாகத் திகழ்கின்றன. இவை அனைத்தும் தற்பொழுது வழிபாட்டில் இல்லை. 14 மற்றும் 15-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இரு கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டதாக கல்வெட்டு அறிக்கை குறிப்பிடுகிறது.[3] இவ்விறைவனுக்கு அமுது படைக்க வேண்டி நிலம் தானமளிக்கப்பட்ட செய்தியை கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது. வடக்காலத்தூரில் சுமார் 1200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப்பட்ட கோயில் காலப்போக்கில் அழிந்துவிட, பிற்காலத்தில் இவ்விரண்டு கோயில்களையும் கட்டியுள்ளனர் என்பதை கருதமுடிகிறது. எனினும் வடக்காலத்தூர் கல்யாணசுந்தரர் செப்புத் திருமேனியும், பெருமாள் கோயிலில் உள்ள திருமால் சிற்பமும் ஒரே வடிவமைப்புடன் காணப் படுவது இவ்வூரின் தொன்மைச் சிறப்புக்கு அடையாளமாக விளங்குகிறது.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. தமிழ்நாட்டுச் செப்புத் திருமேனிகள், மே. சு. இராமசுவாமி, தொல்லியல் துறை வெளியீடு, 1976.
2. Dr.R. Nagaswamy, Master pieces of Early South Indian Bronzes, National Museum, New Delhi-1983.
3. A.R.E. 1972-73, No: 324-325.

14

வெட்டூர்ணிமடம் - பரமார்த்தலிங்கபுரம் "மைல்" கல்வெட்டுகள்

தே. கோபாலன்
தொல்லியல் அலுவலர், நாகர்கோவில்

கன்னியாகுமரி மாவட்டம், அகஸ்தீஸ்வரம் வட்டம், வெட்டூர்ணி மடத்திற்கு அருகிலுள்ள பரமார்த்தலிங்கபுரத்தில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. அங்குள்ள கிருஷ்ணன் கோவில் கால்வாய் படிக்கற்களில் 5 மைல் கல்வெட்டுகள் கண்டறியப்பட்டன. இக்கல்வெட்டுகள் 19-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும்.

இக்கல்வெட்டுகள் ஒவ்வொன்றும் முதல் வரியில் ஆங்கில எழுத்துக்கள் கொட்டை எழுத்துக்களாக அருகிலிருக்கும் ஊரின் பெயரும், இரண்டாவது வரியில் ரோமன் எண்ணில் அவ்வூரின் தூரமும், மூன்றாவது வரியில் தலைநகரான திருவனந்தபுரத்தைக் குறிக்கும் ஆங்கிலச் சொல்லும், நான்காவது வரியில் திருவனந்தபுரத்தின் தூரம் ரோமன் எண்ணிலும், ஐந்தாவது வரியில் திருவனந்தபுரம் எனத் தமிழ் எழுத்துக்களிலும், கடைசி மற்றும் ஆறாவது வரியில் 'நாழிகை' எனக் குறிப்பிட்டு, தொடர்ந்து இதன் தூரத்தை தமிழ் எண்ணிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்கல்வெட்டில் கன்னியாகுமரி "CAPE" என்றும் திருவனந்தபுரம் "TREVAND" எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இக்கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்ற ஆரமுனி என்ற ஊர் அருமை நல்லூரைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம். "மைல்" என்ற ஆங்கில சொல்லுக்கு மலையாள மொழியில் "நாழிகை" எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கல்வெட்டின் உச்சியில் திருவிதாங்கூர் அரசு சின்னமான சங்கு முத்திரை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

குறிப்பு : வெட்டூர்ணிமடத்தைச் சேர்ந்த திரு.புஷ்பராஜ் என்பவர் அளித்த தகவலின் பேரில் நாகர்கோவில் செம்பவளம் ஆய்வு மையத்தைச் சேர்ந்த திரு. செந்தீ நடராசன் அவர்களுடன் இணைந்து இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டது.

அண்மைக்காலத் துறைநிகழ்வுகள்

தஞ்சாவூர், இராசராசன் அகழ்வைப்பகத்திற்கு மாண்புமிகு பள்ளிக் கல்வித்துறை அமைச்சர் வருகை

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்ற தஞ்சாவூர், இராசராசன் அகழ்வைப்பகத்திற்கு தமிழகப் பள்ளிக் கவ்வித்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு தங்கம் தென்னரசு அவர்கள் 24-09-2007 அன்று வருகை புரிந்தார்.

அகழ்வைப்பகத்தில் காட்சிக்கு வைப்பட்டிருந்த சோழர்காலச் சிற்பங்கள், நாணயங்கள் மற்றும் விளக்குகளைப் பற்றியும் விரிவாகக் கேட்டறிந்தார். இவ்வகழ்வைப்பத்திலுள்ள தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் மாதிரித் தோற்றத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அகழ்வைப்பகத்தைச் செம்மைப்படுத்தப் பெரிய அளவு ஓவியங்கள் மற்றும் கல்வெட்டுகளை வைத்துப் பார்வையாளர் களுக்கு அரிய செய்திகளைக் கொடுக்கலாம் என்ற கருத்தினைத் தெரிவித்தார்.

மாண்புமிகு பள்ளிக் கல்வித் துறை அமைச்சர், 'இராசராசன் அகழ்வைப்பகம் அருமையாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றது. மேலும் பொலிவூட்ட நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டால் சிறப்பான வகையில் பயன்தரும்' என்று பாராட்டி ஆலோசனையையும் பார்வையாளர் பதிவேட்டில் தனது கருத்தினையும் பதிவு செய்துள்ளார். அதுசமயம் தஞ்சை தொல்லியல் அலுவலர் திரு. ச.செல்வராஜ், இராசராசன் அகழ்வைப்பகக் காப்பாட்சியர் திரு. கோ. அர்ச்சுனன் ஆகியோர் உடனிருந்து விளக்கம் அளித்தனர்.

தொகுப்பு: **கோ. அர்ச்சுனன்**, காப்பாட்சியர், தஞ்சாவூர்

மாண்புமிகு பள்ளிக் கல்வித்துறை அமைச்சர் வரலாற்றுச் சின்னங்களை பார்வையிடல்

பள்ளிக் கல்வித்துறை மற்றும் தொல்லியல் துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. தங்கம் தென்னரசு அவர்கள் 17-11-2007 அன்று தஞ்சாவூர் மாவட்டம், கும்பகோணம் வட்டம், பட்டீஸ்வரம், பழையாறை, முழையூர், ஆரியப்படையூர், பம்பப்படையூர்.

உடையாளூர், தாராசுரம் ஆகிய வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த ஊர்களில் உள்ள தொல்லியல் தடயங்களையும், பல்வேறு கோயில் களையும் பார்வையிட்டார்கள். கல்வெட்டு, கோயிற் கட்டடக்கலை, சிற்பங்கள் ஆகியவை பற்றியும் அப்பகுதியின் இடைக்காலச் சோழர் வரலாறு பற்றியும் அவற்றோடு இணைந்த வாழ்க்கை முறைகளையும் கவனமுடனும், உற்சாகத்துடனும் கண்டும் கேட்டும் அறிந்தார்கள். தொல்லியல் துணைக் கண்காணிப்பாளர் முனைவர் நா. மார்க்சிய காந்தி, தஞ்சை மாவட்டத் தொல்லியல் அலுவலர் திரு. ச. செல்வராஜ் ஆகியோர் உடன் சென்று விளக்கம் அளித்தனர்.

தொகுப்பு : **நா. மார்க்சியகாந்தி**
தொல்லியல் துணைக் கண்காணிப்பாளர், சென்னை

தரங்கம்பாடி டேனிஷ்கோட்டை அருகில் அகழாய்வு- புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம்

நாகப்பட்டினம் மாவட்டம், தரங்கம்பாடி வட்டம், தரங்கம் பாடியில் தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள டேன்ஸ்பர்க் (Dansborg) கோட்டை அருகில் டென்மார்க் தேசிய அருங்காட்சியகம், மத்தியத் தொல்லியல் துறை மற்றும் தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை ஆகிய இம்மூன்று நிறுவனங்களும் இணைந்து அகழாய்வு மேற்கொள்ள 1-2-2008 அன்று புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இந்த ஒப்பந்தத்தில் தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை சார்பாக முதன்மை ஆணையர் முனைவர் சீதாராம் குருமூர்த்தி, இ.ஆ.ப அவர்களும், மத்தியத் தொல்லியல் துறை சார்பாக அத்துறை சென்னை வட்டக் கண்காணிப்பாளர் திருமதி சத்யபாமா பத்ரிநாத் அவர்களும், டென்மார்க் தேசிய அருங்காட்சியகம் சார்பாக பேராசிரியர், முனைவர் நீல்ஸ் என்பர்க் ஆகியோர் கையொப்ப மிட்டனர்.

தகவல் **முனைவர் சீ. வசந்தி**
அகழாய்வாளர், சென்னை.

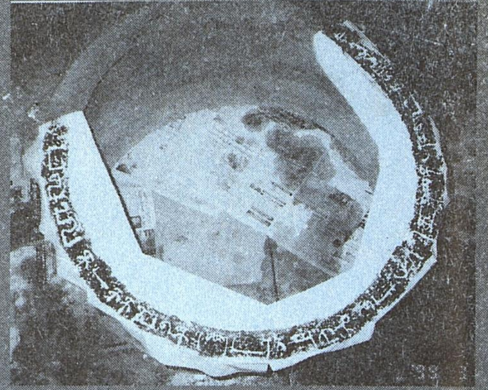

ங்கம்பாடி டேனிஷ் கோட்டை அருகில் அகழாய்வு மேற்கொள்ள தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை தன்மை ஆணையர் முனைவர் சீதாராம் குருமூர்த்தி, இஆப, மத்தியத் தொல்லியல் துறை சென்னை ்டக் கண்காணிப்பாளர் திருமதி. சத்யபாமா பத்ரிநாத் மற்றும் டென்மார்க் தேசிய அருங்காட்சியகம் சார்பாக னைவர் நீல்ஸ் ஆகியோரிடையே 1.2.2008 அன்று புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

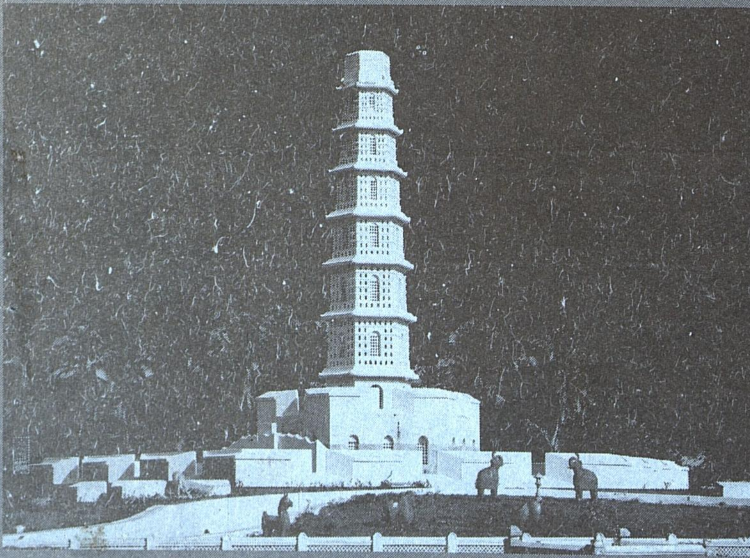
26.2.2008 அன்று நடைபெற்ற 'தரங்கம்பாடி அகழாய்வு' பற்றிய சொற்பொழிவில் கலந்து கொண்ட பார்வையாளர்கள்.

1) தீண்டாக்கல் சமணர் படுக்கைகள்
2) அவரக்கரை தாழி
3) கொத்தமங்கலம் ஐயனார் சிற்பம்
4) வடகாலத்தூர் சிற்பங்கள்
5) 'மனோரா' நினைவுச் சின்னம்
6) ஆலத்தூர் கொற்றவை சிற்பம்